

સંગીત મહિલા

ગરબાવળી.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા,

બુકસેલર મણીલાલ ભાઇશંકર વ્યાસ.

ઠે. સ્ટેશન રોડ, વિનસ સીનેમા નજીક–સુરત.

આવૃતી ૩ જી (કોપી ૨૫૦૦) સંવત ૧૯૮૪

સુરત બરાનપુરી ભાગળ, ભાજીવાળી પોળમાં આવેલા શ્રી "અનાવિલ બંધુ" પ્રી. પ્રેસમાં ગોવિન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

કીંમત બાર આના.

શ્રી અંબાજી.

મૂળ મંડાણ મહેશ્વરી, બાકીના છે સર્વ,
વેદ પુરાણે છાપ છે, ખાલી ન કરવો ગર્વ.

સંગીત મહિલા ગરબાવળી

મીરાંબાઇનો ગરબો—:રાગ-ગરબી:—

પ્રભુ પાલવ પકડી રહી છું પુરણ પ્રેમથીરે,
મારા છેલ છબીલા અંતરના આધાર;
ઉભી અરજ કરે છે **મીરાં** રાંકડીરે—(ટેક.)
તમે દાસી તણાં દુ:ખ—હરી દુર કરોરે:
શીશ નામી મારા **પ્રભુને** પ્રણામ-ઉભી અરજ૦

સાખી } સાસરીઅમાં સુખ નહીં મહીયરીએ નહિ માન,
સુખ દુઃખની મારી વાટડી, કોઈ ન ધરતું કાન.

નથી મારે રહેવું રાણાજીના રાજમાંરે,
રાણો રોશે ભરીયો કપટી કુડો કંથ-ઉભી અરજ૦

સાખી } આ વખત હરી આવજો, વિઠ્ઠલ ધાજો વ્હાર,
ગોવિંદ સાથે ગોઠડી, અબળાના આધાર.

વેરી વસમો જાણી વેગે વહેલા આવજોરે,
નહીં તો જરૂર મારા જીવનું જોખમ થાય–ઉભી અરજ૦

સાખી } ઉંડે કુવે ઉતરીયાં, તરત ટુટીયું વરત,
તારણ વાળો તારસે, **શામળીઓ** સમરથ.

એવા વીવેકી **વીઠુલને** જાવું વારણેરે,
કે જેથી ટળે હરીજનોના અંતરના ઉચાટ–ઉભી અરજ૦

સાખી } વિશ્વાસે વળગી રહી, **ત્રીકમ** રાખે ટેક,
અળગી નહી તમ આગળે, મન ધરી વિવેક.

ભક્ત સારૂ આવે, ભાવે ભુદર ભેટવારે,
પાત રાખો હરી સાચા સુંદર **શ્યામ**–ઉભી અરજ૦

સાખી } નિતિધર્મ નવ ચુકવો, જ્યાં સુધી ઘટમાં પ્રાણ,
સહેજે સીંધુ ઉતરે, હરી ઉગારે હાંણ.

નિત્ય નામ લેતાં પાપી પાવન થાયછેરે,
પ્રભુ રાખો મુને પ્રેમ ધરીને પાસ–ઉભી અરજ૦

સાખી } રૂપાળા **રણછોડજી**, નમી નમી લાગું પાય,
દુષ્ટ કંથને દુર કરો, જેથી શાંતી થાય

તમ દર્શન દીઠેથી દુઃખ જાયછેરે,
આવો ભેટવા ભાવ ધરીને **ભગવાન**–ઉભી અરજ૦

સાખી } ભક્તી ભેદના વેદને, શું જાણે ગમાર,
છોટમદાસની વીનતી, ગાજો નરને નાર.

હરી ભજે તેની આશા પુરણ થાયછેરે,
અંતે જાય બેસી વૈકુંઠે વિમાન–ઉભી અરજ૦

મીરાંબાઇનો ગરબો—(બીજો)—:રાગ ગરબી:—

કોઇ મીરાંને મનાવી વ્હેલાં આવજોરે,
તેને આપું વેઢ વીંટી ને ભંડાર;
જાવો તેડવા ને વાર લાગે નહીંરે,—

સાખી } રાણો કાગળ મોકલે, દેજો મીરાંને હાથ,
કંથ રૂદન કરે ઘણું, છોડી ચાલ્યા સાથ.

મારે અન્ન તો લીવાની છે આખડીરે,
નહીં તો જરૂર મારા જીવનું જોખમ થાય-કોઇ મીરાંને૦

સાખી } શું કરૂં આ સાહ્યબી, મુજને છે ધીક્કાર,
વગર વાંકે કહાડીઆં, સમજો નહીં કંઇ સાર.

મારા મનની વાતો મનમાં રહીરે,
ગયા પછી હવે હાથ ઘસે શું થાય-કોઇ મીરાંને૦

સાખી } સતી મનાવી લાવજો, સદાય પામું સુખ,
ક્યારે આવે એ સતી, જોવું મારે મુખ.

મારો અમુલખ મનખો એળે ગયોરે,
એવે લાવ્યો, ખેપીઓ ખબર તેણી વાર-કોઈ મીરાંને૦

સાખી } સાને શોક ધરો હવે, થનાર વસ્તુ થાય,
(એતો)તેજમાં તેજ સમાઇ ગયાં, શામળીયાનીમાંય.

એવો ભક્તી કેરો અતી પ્રતાપ છેરે,—
સોની છોટો લાગે નમી નમીને પાય-કોઇ મીરાંને૦

નળરાજાનો ગરબો—રાગ-બરાનપુરી :—

રે નળરાજાનું આખ્યાન,
તમે ધરી લ્યોને ધ્યાન,
દમયંતીસ્વયંવરકહું તમને
કે નૈષદ્ધ દેશનો રાય,
તે તો મૃગયા રમવા જાય;
ત્યાંથી લાવ્યો જનાવર એક,
હંસને.......................
હંસ કરવા લાગ્યો વાત,
રાજા નળની સંગાથ;
મુને મુકી દો મહારાજ,
મારી નારી રૂવે શું કહું તુમને.
સો પુત્રની તે છે માત, તેને મળી આવું આજ,–
આપ્યું વચન, છોડી દીધો હંસને.......................
હંસ ઉડયો ઉડયો જાય, એની નારીની પાસ,
ત્રણ દીવસમાં આવ્યો રાજા કને.......................

સાખી } રાજા હંસ ઘેર આવિયા, તેને હૈયે હરખ ન માય,
હંસ વાહન બ્રહ્મા તણું, તેને ખોટાં કેમ કહેવાય.

તેં વચન આપ્યું મુજને, રાજા કહે છે હંસને,
તું કન્યા લાવ શોધીને–હંસ ઉડયો ઉડયો જાયે;
શોધ્યાં સ્વર્ગને પાતાળ, ત્યાંથી ઉડયો કુંદનપુરનગરીમાં.–
કુંદનપુરનો છે રાય, રાજા ભીમક કહેવાય,

તેની પુત્રી કુંવારી એક **દમયંતી**.–
તે તો કુમારી કહેવાય, સુખે રહે છે વાડી માંય.
હંસ જઈ બેઠો ત્યાંય, એક ઝાડ ઉપર-કરે **નળનાં** વખાણ;
(તેતો) થયું કન્યાને જાણ–જુવો કોણ બોલે નર વાડીમાં.

સાખી { **દમયંતીએ** દાસીનેકહ્યું, જુઓકોણબોલેવાડીમાંહ્ય,
એવો નર એ કોણ છે વળી કેમ કરી ઓળખાય.

દાસી ફરતી ફરતી આવી, હંસ બેઠો નીચી ડાળી,
વહાલો હાથે કરીને પકડાઈ ગયો......................
નારીએ ચાંપ્યો રૂદીઆ સાથ, પછી **નળની** પુછી વાત,
એવા નળ કુંવારા કેમ રહ્યા..............................
હંસ કહેવા લાગ્યો વાત; રાણી **દમયંતી** સાથ.
કે જેના તેજ થકી રવી જંખવાઈ ગયા...............
(પછી)નારીનું વચન લઇ જ્યાં–**હંસ** ઉડયો છે ત્યાં,
પાછો ફરીને **નૈષદ** દેશ ગયો..........................

સાખી { રાજા **ભીમકની** પુત્રી, તેની કદળી સરખી કાય;
ત્રણભુવનશોધીવળ્યો,(પણ)એવી કન્યા મળેનાકયાંય.

તેના તેજ તણો નહિ પાર, તમે શું કરો વિચાર,
જઈ પરણો કન્યા **દમયંતી**, એમ રાજા નળને કહ્યું.
(હવે)–**નારદમુની** કહેવાય, તે તો દેવ સભામાં જાય,
(તેણે) જઇ કહ્યા સમાચાર **ઈંદ્રને**.....................
વાયુ વરૂણ અગ્નિ આવ્યા, જોડે **યમરાજાને** લાવ્યા,
ઘણા ચરિત્ર કીધા રાજા–**નળને** છળવાને...............

સાખી } પાંચે મંડપમાં ગયા, ધરી નળનું રૂપ;
આવી વરમાળા આપવા, તે બની ગઇ તદરૂપ.

પુત્રી પુછે પીતાને વાત, માળા કોને આરોપુ,
અહીં આવ્યા છે પાંચે આ નળ બની..................
નારી ફરતી ફરતી આવી; વરમાળા આરોપી નળરાજાને,
એક એકને દીધા શ્રાપ, રીંછ રોઝ વાંદર બન્યા;
તેતો દેવ સભામાં ગયા, એ તો ઓશીયાળા થયા.
ઘરની નારીઓ મહેણાં દે છે, એમ કહે છે ખુશાલદાસ,
સાબાશ જગજીવન એ પછી કળજુગ વ્યાપ્યો નળરાજાને.

શ્રી બજરંગી—: હનુમાનનો-ગરબો :—

અંજનીનો જાયો હનમાનરે સમરૂં બજરંગી;
એને ચઢે છે તેલ શીંદુરરે સમરૂં બજરંગી;
મારા રામ તણા રખવાળરે સમરૂં બજરંગી.

સાખી } શનીવારે કરૂ તમારી સ્થાપના ને ભોમે કરૂ ભોવન;
કપુરે ઉતારૂ આરતી, એવા સકળસ્વરૂપ હનમાનરે–સ૦

માતાજીનાં વચન સાંભળીને, બાપના પાળવા બોલ;
અયોધ્યાનું રાજ મુકી રામ-લક્ષમણે ભોગવીયાં વનવાસરે–સ૦
રામે રથ જોડીઆ, સીતાને લીધાં સાથ;
વનના વલકલ પહેરીઆરે, સાથે ચાલ્યા છે લક્ષમણ વીરરે–સ૦
વનમાં જઇ મઢી કરીને, ત્યાં પુર્યો છે વાસ;
લક્ષમણ સરીખા બંધવા નહી મળેરે, તમને ફળનું લાવી
આપનાર કોણરે–સ૦

રામ ગોડે તલાવડીને લક્ષ્મણ બાંધે પાળ;
સોના કેરે ઘડુલેરે સીતા ડમરોને મરવો પાયરે-સ૦
સીતાની વાડીમાં તે, મૃગલો ચરી ચરી જાય;
કાલે મરાવું પેલા મૃગનેરે, મારાં કાચાં તે વનફળ ખાયરે-સ૦
મૃગ મરાવી કારમો ને, તેની પડાવું છાલ;
તેનો સીવડાવું કંચવોરે, હું તો હીડું ચમકતી ચાલરે-સ૦
મરીચી મૃગ થઇ આવીઓને સીતાને લાગી રડ;
હો મારા રામજીરે, કંથ કાંચલડી સીવડાવોરે-સ૦
સુતર ભરેલો કંચવોરે, ચામડાની શી રડ;
આપણા સ્વારથને કારણેરે, પેલા પશુના શીદ લેવા પ્રાણરે-સ૦
સીતા કહે નહી પીયરીએ ને, નહી માને મોસાળ;
નહી મારે કંથ કહ્યાગરા ને મારા મનની કોણ પુરે આશરે-સ૦
ભાથામાંથી બાણ કાઢીયું ને, રામજીએ લીધું હાથ;
મૃગ મારવા રામ સંચર્યારે મુકી સીતાને લક્ષમણ સાથરે-સ૦
પહેલું બાણ રામે સાંધીયુંને, વાગ્યું મૃગને શરીર;
મૃગ મરતાં પોકારીઓરે, ધાજો ધાજો લક્ષમણ વીરરે-સ૦
સીતા કહે તમે સાંભળોને, બોલાવે તમ વીર;
લક્ષમણ કહે ખોટી વાત છે, કંઇ કપટ જેવી વાતરે-સ૦
—કપટ છે તમ દીલડાં વિશે હું સમજી આ વાર;
ભીડ પડી બંધવને વન વિશેરે, તમે બેઠા કરો વિચારરે-સ૦
કુ દ્રષ્ટી મુજપર તમ તણી એ, તેમાં નહી સંદેહ;
જાણ્યા તમને લક્ષમણ દીયરારે, જાણ્યા પાપ તમારાં આજરે-સ૦

સીતાના વચન વાગ્યા રૂદીયા વિષે, ચઢી **લક્ષમણને** રીસ;
મઢીને ફરતી **ચોકી** મુકીનેરે, ચાલ્યા ત્યાંથી તે દીસરે–સ૦
ધુપ પડે ધરતી તપેરે, **જોગી** ઉભો બહાર;
સત્ય પાળવાને કારણેરે, ભીક્ષા આપો હો **રામ** કેરી નારરે-સ૦
આપવી હોય તો આપો મનેરે નીકર મુખે કહો નાય;
વાર થાય મને ઘણી, મારો સંગ કેદારનાથનો જાયરે–સ૦
ઉંચી મેડી આકાશમાને, નીચા સરોવર ઘાટ;
સીતાને રાવણ હરી ગયોરે, પછી મઢીમાં ઉડે કાગરે–સ૦
રાવણને જોઈ સીતા સતી, કરતાં ઘણો વિલાપ;
નકહેવાનાં વચન લક્ષમણને કહ્યારે, લીધું પાપમાથે અમાપરે-સ૦
સત્ય વચની સત્ય બાંધવા ને, સત્યનાં ચાલનહાર;
આગળ બુધી મારી પોંહચી નહીને ઘણા કર્યાં તીરસ્કારરે–સ૦
નીચી બુધી સ્ત્રી જાતનીરે, નહી મનમાં કાંઈ વીચાર;
પોતાના સ્વારથને કારણેરે કરે પુરૂષને ખુવારરે–સ૦
મૃગ મારી **રામ** આવીઆને આડો ઉતર્યો **સાપ;**
એ મારા બંધવારે આજે વિપ્રીત દીસે વાતરે–સ૦
ધનુષ મેલ્યાં ઢુકડાંને, બાણજ મેલ્યા બહાર;
એ મારા સગુણ બંધવારે, આજે વિપ્રીત દીસે વાતરે–સ૦
મેં જાણ્યુ **લક્ષ્મણ** સુલક્ષણોને સારા કરશે કામ;
ના માર્યો વનમાં મૃગલોરે, નવ રાખી સકુળની નારરે–સ૦
કુવા ઢાકણ ઢાંકણુને, ખેતર ઢાંકણ વાડ;
બાપનું ઢાંકણ બેટડાને, ઘરનું ઢાંકણ **નારરે**–સ૦

રામ રૂવેને લક્ષ્મણ રીઝવેરે, ના રોસો મારા વીર;
બીજી પરણાવશું સુંદરીરે તેનું નામ ધરવીશું સીતા નારરે–સ૦
જળ જળ કમળ ના નીપજે, વન વન ચંદન ન હોય;
સતી સીતા એક છેરે, એવી ઘેર ઘેર સીતા ના હોયરે–સ૦
રામ રૂવે, લક્ષ્મણ રૂવે, રૂવે વનના તે પંખી જન;
ના રૂવે હનુમાન એકલા, એને સીતા લાવ્યાની ઘણી હામરે–સ૦
રામે બીડાં આપીઆંને, હનુમાને લીધાં તે હાથ;
આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે તેડી લઇ આવું સીતા માતરે–સ૦
ત્યાંથી હનુમાન ઉડીયાને, પડયા લંકાની માંય;
જોયાં ચોર્યાશી ચઉટાંને જોયાં બાવન બજારરે–સ૦
જોઈ રાવણની રાણીઓને જોયા રાવણના મહેલ;
જોઈ રાવણની મેડીયોરે, પછી પેંઠા તે વાડી માંયરે–સ૦
વાડીમાં જઇ વનફળ લાવતાને, તેનો કરતા અહાર;
લીલી વાડી સુકી કરીરે, પછી દીઠા છે સીતા માતરે–સ૦
ક્યાંથી તમે અહીં આવીઆને, શું છે તમારૂં નામ ?
કોણે તમને મોકલ્યારે, અહીં શું છે તમારે કામરે–સ૦
રામે અમને મોકલ્યાને, હનુમાન છે મારૂ નામ;
પંચવટીથી અમે આવીયારે, મારે શોધ લેવાનું કામરે–સ૦
આગળ દરીયો જળ ભર્યોંને ત્યાં રાક્ષસનો ભય;
શી રીતે તમે આવીયારે, શાથી પહોંચી તમારી હામરે–સ૦
સાત સમુદ્ર સુકા કરૂને રાક્ષસને મારૂ ઠેર;
આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે લઇ જાવું માતાજી ઘેરરે–સ૦

વાડી સઘળી ઉજડ કરીને, લગાડી લંકામાં લ્હાય;
અક્ષયાદી કુંવર મારીયારે, વરતાવ્યો લંકામાં કેરરે—સ૦
ત્યાંથી હનુમાન ઉડીઆને આવ્યા રામજી પાસ;
રામને સમાચાર આપીઆરે કુશળ છે સીતા માતરે—સ૦
ત્યાંથી રામ ચાલીઆને આવ્યા લંકાની માંય;
પથ્થર કેરી પાળ બાંધીને સૈન ઉતાર્યું પેલે પારરે—સ૦
લંકાગઢ રામ પહોંચીયાને રાવણને થઇ છે જાણ;
ઇંદ્રજીત યુધ્ધે ચઢયોરે ત્યારે લક્ષમણને મુરછા થાયરે—સ૦
કડવી હોજો લીંબડીને શીતળ હોજો છાંય;
બંધવ હોય બોલકણારે, પણ અંતે પોતાની બાંયરે—સ૦
સુખમાં સંભારે સુંદરીને દુઃખમાં સંભારે રામ;
વનમાં સંભારે બંધવોરે મારી ભાગી જમણા હાથની બાંયરે—સ૦
નવ મહીના ઉદરમાં રાખીયાને નવ જાણી માની વાત;
બાળપણામાં જેની મા મરેરે, તેને ચો દીશાના વાયરા વાયરે—સ૦

દુઃખના બેલી બંધવાને માડી જાયા વીર
તેની તોલે કોઇ ન હોયરે, એ તો સુખ દુઃખમાં સાથરે—સ૦
લક્ષમણ જાગ્યાને હોજીરે બંધવ બોલને એકવાર,
માત વીના સુની બેટડીને, ભાઈ વીના સુની બેનરે.
આવ્યાતા આપણ ત્રણજણાને, હવે કેમ જઈશ હું એકાએકરે
માત તે મારી પુછશે ત્યારે હું શો ઉત્તર દઈસરે.
ચઉદ વરસ વન વિષે રહ્યા નવ જાણી દુઃખની વાત,
અંતે મને દગો કરીને તમે ચાલ્યા ગયા મુજ ભ્રાત;

બ્રહ્મચર્ય વ્રત તમે પાળીયુને તજી નિદ્રાને આહારરે.
રાત દીવસ ચોકી કરી અમ તણી રહી ઘર બહાર,
પુત્ર વિના પરીવાર સુનો ને સ્ત્રી વિના ઘરબારરે.
બંધુ વિના બેલ નહી કોઇની મિત્ર વીના શો વીચાર,
ભરત, શત્રુઘ્ન મને પુછશે કયાં ગયો લક્ષમણ ભાઇરે.
આવી વાત તમારી સાંભળીને રોશે સુમીત્રા માઇરે,
ઉઠો બંધવ વાર થાય છે, મારવો રાવણ રાયરે.
પછી જઇએ અવધપુર વીશે, સાથે લઇ સીતાય.
રામના વીલાપ જોઇને રૂવે સેના તમામ.

ધનવંતરી વઇદે ઉપાઈ શોધીયોને, કીધી આજ્ઞા હનુમાન-સ૦
હનુમંત મન હીંમત ધરીને દ્રોણાચચળ લેવા જાય;
પલક એકમાં પાછા આવીયારે, વળી લક્ષમની મુછીયરે-સ૦
કુંભકર્ણ ઇંદ્રજીતને મારીયા, બહુ બળીઆ કુમાર;
જમાઇ મરાયા સઘળા રાવણનારે પછી રાય કરે વિચારરે-સ૦
અહી મહી મીત્ર પોતા તણા તેને તેડાવ્યા રાવણે સાર;
રામ લક્ષ્મણને તે ચોરી ગયારે, મહીકાવતી નીરધારરે-સ૦
પ્રભાતે શોધ કીધી સેનામાને નવ દીઠા લક્ષમણ રામ;
સૈન્યા રોવા લાગી રામનીરે, રોવા લાગ્યા અષ્ટ પ્રધાનરે-સ૦
હનુમાને પગલાં કઢાડીયાંને આવ્યા સમુદર તીર;
મકરધ્વજને ત્યાં બાંધીઓરે, એ તો ગયા છે પેલી પારરે-સ૦
દેવી દેરામાં પેસીને ત્યાં દેવી બન્યા તતખેવ;
રામલક્ષમણતો ત્યાં આવીયારે એમણે કીધી છે હનુમંતસેવરે-સ૦

મહીરાવણનું મોત સાધીને તેને પણ માર્યો ઠાર;
તેની રાણીનેવરદાન આપીયારે પછી આવ્યા તે લંકા મોઝાર—સ૦
લંકામાં યુદ્ધ કરીને છેદ્યાં રાવણનાં શીશ;
અસુરનો અંત આણીયોરે પછી હરખ પામ્યા જુગદીશરે—સ૦
રાણી કીધી મંદોદરીને, આપ્યું વિભિષણને રાજ;
સીતા લઇ રામ સંચર્યાને, આવ્યા અયોધ્યા મોઝારરે—સ૦
માતાએ મોતીડે વધાવીઆને હઇડે હરખ ન માય;
મોતી કેરા ચોક પુરીઆરે, લીલા નૌતમ ત્યાં તો થાયરે—સ૦
છોડાવી અધરમ, નગર તણાને, ટાળ્યા પ્રજાનાં દુઃખ;
લાડ પાળ્યાં માતા તણારે, લવલેશ રાખ્યા નવ દુઃખરે—સ૦
રૂડો ગરબો બજરંગી તણોને, વાંચે નિત્ય નરનારરે
હનુમંત કેરા પ્રતાપથીરે, છોટો કહે ઉતરે ભવપારરે—સ૦

પંદર તિથિનો ગરબો.

સખી પડવે તે પંથ ચાલ્યારે, મહાવનના તે મારગ ઝાલ્યારે,
સાથે સીતા ને લક્ષ્મણ બાળા, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી બીજે મઢીમાં બીરાજેરે, એવાં નદીઓ તણા નીર ગાજેરે.
રામ મેલી ગયા રૂડું રાજે, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી ત્રીજે તે વન કેરી ઝાડીરે, વનફળ મંગાવે છે દહાડીરે,
સારી સોભે સીતાજીની વાડી, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી ચોથે કેવડીયો મહેકેરે, ફાલ્યો પુલ્યો ને મોગરો લેહેકેરે,
એવી લીલી લતાઓ લેહેકેરે, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી પાંચમે પોપટ પાળ્યોરે, પાંખ લીલીને કાંઠલો કાળોરે,
મુખે રામ ભણતો ભાળ્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.

સખી છઠ્ઠે છેતરવાને આવ્યોરે, કુડો કપટી રાવણ સાથે લાવ્યોરે,
બે મુખનો મૃગ બનાવ્યોરે, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી સાતમે શ્રીહરીસમર્યારે, વાડીભેળી ઉરાડયા છે ભમરારે,
દુખ સાહિને તાણ્યા છે ડમરારે, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી આઠમે એને નીહાળ્યોરે ધનુષ ધારીને મૃગલો માર્યોરે,
મૃગ મરતી વખતે પોકાર્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી નોમે તે નાંખ્યો તીરરે, જઇ વાગ્યો છે મૃગને શરીરરે.
વારે ધાજો લક્ષમણ વીર, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી દશમે કહે લક્ષમણનેરે, બેલી વીરો બોલાવે છે તમનેરે,
આડી આણુ દીધી છે અમને, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી એકાદશી અપવાશીરે, લંપટ લેવાનો લાગ તપાસીરે,
રાવણ સીતાને લઇ ગયો નાશી, રઘુપતિ રામ રૂદેણાં રહેજોરે.
સખી બારશે હનુમાન બળીયારે, ઠેકી સમુદ્ર પાર નિકળીયારે,
જઈ જોગમાયાને મળીયા, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી તેરસે ત્રંબાળુ ગાજેરે, હાક હનુમાન કેરી વાગેરે,
લાહ્ય લંકા તે ગઢમાં લાગે, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી ચઉદશે ચિત વિચારીરે, ફોજ વાંદરાની રચી સારીરે,
રામે રાવણ નાખ્યો મારી, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી પુનમે પ્રભુજી આવ્યારે, થાળ ભરી મોતીડે વધાવ્યારે,
માતા કૌશલ્યાને મન ભાવ્યા, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.
સખી પંદર તીથી થઇ પુરીરે, એમાં એક નથી અધુરીરે,
આત્મારામની વાણી મધુરી, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રહેજોરે.

સીતાની કાંચળીનો ગરબો.

કૈકે ક્રોધમાં બોલીયાં હો બહુચરી રામ લક્ષમણ વન જાય,
પહેલું વન રામે મેલીયું હો બહુચરી સીતાએ રોપ્યાં છે વૃક્ષ.
અમરોને ડમરો રોપીઓ હો બહુચરી, રોપ્યાં છે દાડમ દ્રાક્ષ,
રાજા રાવણનો મરઘલો હો બહુચરી, વનફળ ચરી ચરી જાય.
ચરતાં સીતાએ ભાળીઓ હો બહુચરી કાંચલડી સીવડાય,
સાવ સોનાનો કંચવો હો બહુચરી, ચામડામાં શો સાર.
નહી કાકાના કુટુંબમાં હો બહુચરી, નહીં મામાને મોસાળ,
નહી મહીયરમાં બંધવો હો બહુચરી, કોને ચડાવું પાડ.
સીતા મહીયરનાં પાતળાં હો બહુચરી, કોણ લડાવે લાડ,
સીતાના બોલ સાંભળ્યાં હો બહુચરી, ધનુષ્ય લીધું હાથ.
પહેલું તે બાણ રામે ફેંકયું હો બહુચરી જઇ પડયું દરીયા સાથ,
બીજે તે બાણે મૃગ મારીઓ હો બહુચરી, ધાજો હો લક્ષમણ વીર.
સીતા કહે જાઓ દીએર હો બહુચરી, હણાયા તમારા વીર,
ઘેલી સીતા ઘેલું ન બોલીએ હો બહુચરી, રામ હણ્યા કેમ જાય.
આણ આપી શ્રીરામની હો બહુચરી, લક્ષમણ વાંસે ધાય,
રાવણ આવ્યો જોગી વેષથી હો બહુચરી, ભીક્ષા દો સીતા માય.
આણો આપી છે શ્રીરામની હો બહુચરી, ભીક્ષા આઘી નવ જાય,
એક પગ મુકો આણમાં હો બહુચરી, બીજો તે આણો બહાર.
ખાંધે મુકીને રાવણ ચાલીઓ હો બહુચરી, હરી છે સીતાનાર,
મૃગ મારીને રામ લાવ્યા હો બહુચરી, નાખ્યો મઢીની બહાર.
સુનાં મંદીર દીસે માળીઆં હો બહુચરી, કયાં ગઇ સીતા નાર,
રામ રૂવે લક્ષમણ રીઝવે હો બહુચરી, ઘેલાં ના રોશો રામ.

સીતા સરખી પરણાવશું સુંદરીહો બહુચરી, તેનું સીતાધરીશુંનામ
જળજળ કમળ ન નીપજે હો બહુચરી, વનવન અગર ન હોય,
ઘેરઘેર સીતા ન નીપજે હો બહુચરી, બંધવ વિચારી જોય.
રામે તે પાનબીડાં ફેરવ્યાં હો બહુચરી, કોઇ છે બળીઓ જોધ.
બીડું ઝીલે હનુવો જતી હો બહુચરી, લાવું સીતાની શોધ.
ઠામ ઠેકી ઉપડયો હો બહુચરી, ગયો લંકા મોઝાર.
જોયાં ચોર્યાસી ચૈટડાં હો બહુચરી, જઈ જોયાં બાવન બજાર,
જોયાં મંદીર જોયાં માળીયાં હો બહુચરી, જોયું રાવણનું રાજ
કંઇ સીતા દીઠાં નહી હો બહુચરી, ગયો પાણીયારીને ઘાટ.
બાઈ પાણીયારી તને વીનવું હો બહુચરી, કયાં છે સીતામાય.
અશોકવાડીને ઝાડવે હો બહુચરી, ત્યાં જો તુજથી જવાય.
ત્યાં થકી હનુમંન ઠેકીઓ હો બહુચરી, આશોપાલવને ડાળ,
પડતી મહેલી પવીત્ર હો બહુચરી, મુદ્રીકા જ્યાં છે સીતા માય.
મુદ્રીકા મારા નામની હો બહુચરી, કયાંથી લાવ્યો હનુમાન,
કોણે તને જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી, કોણે આલ્યાં એધાણ.
રામે મને જોવા મોકલ્યો હોબહુચરી લક્ષમણે આપ્યાંએધાણ,
ભાળ લેવા હું આવ્યો હો બહુચરી, પંચવટીથી પ્રમાણ.
તરશો તે હશે ભાઇ સા'વજો હો બહુચરી,તલાવડાંતેનીરજઈપીો,
ભુખ્યો તે હઇશ ભાઇ સા'વજોહો બહુચરી, પડયાંજવનફળખા.
ઝીંઝોટે ને ઝપાટે હો બહુચરી ખંખેરે ને ખાય,
માળી આવ્યો માથુ કુટતો હો બહુચરી રાવણ પાસે જાય.
રાવણ બળથી બોલીઓ હો બહુચરી; મારો બળીને બાણ,
મારજો લેઢને લાકડે હો બહુચરી, મારજો એરણ ઘાણ.

કુંભકરણે ભાથા ભીડીયા હો બહુચરી, માર્યું બળીને બાણ,
ઇંદ્રજીતે ભાથા ભીડીયા હો બહુચરી, કે હું વાળું એનો ઘાણ
નહી મરૂં લોઢને લાકડે હો બહુચરી, નહી મરૂં એરણને ઘાણ,
સાચું બોલ ભાઈ સાં'વજો હો બહુચરી, શેને તજે તું પ્રાણ,
બધી લંકાના ગોદડાં હો બહુચરી, શહસ્ત્ર ઘાણીનું તેલ,
મા'રે તે પુછડે બાંધે જો હો બહુચરી અગ્નિ તેમાં મેલ.
મોત વાંદરાનું તે થકી હો બહુચરી ચેતજે રાવણ ઝટ,
ત્યાં થકી ઉપડયો ઠેકડે હો બહુચરી, જઈ બેઠા લંકા ગઢ.
બાળ્યાં ચોરાસી ચઉટાં હો બહુચરી, બાળ્યાં છે બાવનબજાર,
રાખ્યાં વિભિષણના એકખોલડાંહો બહુચરી, નેઆસોપાલવડાળ.
લંકા બળે અતુલની હો બહુચરી, હનુમાન ને હરખું થાય,
જુના તે ગઢને ગાંદરે હો બહુચરી, નાગર નરશઇયો ગુણ ગાય.

શ્રી વલ્લભકૃત—:બહુચરાજી માતાનો ગરબો:—

બરદાળી **બહુચર** માત, જોવાને જઇએ.—ટેક.
જોવા જઇએ સુખીઆં થઈએરે, આરાસુરમાં રહીએરે;
આપ આપણા મનની વિનતી જઇ બહુચરને કહીએ-જોવા.
આરાસુરમાં અંબા બીરાજે, પાવાગઢમહાકાળીરે;
દક્ષિણમાં તુળજા ભવાની, ચુંવાળ બહુચર બાળી-જોવા.
માને પારે હવન થાય ને ચીર ચુંદડી હોમાયોરે;
બ્રાહ્મણ બેઠા વેદ ભણે છે, માતુની મંગળ ગાયરે-જોવા.
માને પારે જે કોઇ આવે, તેની પુરે આશારે;
કરજોડી જન વલ્લભ કહે મા, હું છું તારો દાસ-જોવા.

શ્રી મહાકાળી માતાનો—ગરબો—

મા તું પાવાની
પટરાણી કે,—
કાળી કાળકારે લોલ

મા તારે ડુંગરે
ચડવું તે,—
અતિ ઘણું દોય-
લુંરે લોલ.

મા તારી પ્રદક્ષણા
કરવી કે,
વરણન શું કરૂં રે-
લોલ.

વિશ્વાશે તપ
કરવા બેઠા કે,
કેવળ મુની થયા-
રે લોલ.

આવું રૂડું ચઉદું ચાંપાનેર કે, ચઉટા ચઉદ મળ્યારે લોલ,
ત્યાં કાંઇ ગાતાતે ગરબા કે, માજી આવીયાંરે લોલ.
રાયે છેડલો સાહ્યો હાથ કે, માજી પ્રસન્ન થયાંરે લોલ,
માગ્ય માગ્ય ઘોડાની ઘોડાર કે, હાથી ઝુલતાંરે લોલ,
માગ્ય માગ્ય કુટુંબ કુશળક્ષેમ કે, જંજાળ અતિ ઘણીરે લોલ,
માગ્ય માગ્ય ગુજરાત સરખી ગાદી કે, ભદર બેસણાંરે લો ૩.

માગ્ય માગ્ય નવે ખંડના રાજ્ય કે, ચાંદો સુર્ય તપેરે લોલ.
માગુ માગુ એટલું વરદાન કે, મારે મોહોલે પધારીએરે લોલ.
ફટ ફટ પાવાના રાજન કે, એ શું માંગીયુંરે લોલ.
આજથી છઠે ને છ માસે કે, મુળ તારૂં જશેરે લોલ.
એમ કહી માતા થયાં અલોપ કે, પાવો હાથ ઘસી રહ્યોરે લોલ.
મુગલે ચઢાવી છે ફોજ કે, પાવાગઢ ઘેરીયોરે લોલ.
દરવાજે ઉભા દરવાન કે, કોઈને પુછીયુંરે લોલ.
રાજાજીએ ખોદાવીયું તળાવ કે પાણી નવ નિસર્યુંરે લોલ.
મુગલે ખોદાવીયું તળાવ કે, જળ દુધે ભર્યુંરે લોલ.
માજીનો આવો છે મહિમાય કે, કવિ નવ કહી શકેરે લોલ.

મલાવરાવનો રાસડો.—રાગ ગરબો—

પીતળ લોટા જળે ભર્યારે, દાતણ કરતા જાઓરે મલાવરાવ;
શેહેરનો સુબો કયારે આવશેરે..............................ટેક૦
દાતણ કરશું વાડીએરે, ફરતી ફીરંગીની ફોજરે મલાવરાવ–શે.
ચીની તે પ્યાલા તેલે ભર્યારે, મર્દન કરવા જાઓરે મલાવરાવ–શે.
મર્દન કરશું વાડીએરે ફરતી ફીરંગીની ફોજરે મલાવરાવ–શે.
તાંબા તે કુંડીઓ જળે ભરીરે નાવણ કરતા જાઓરે મલાવરાવ–શે.
નહાવણ કરશું વાડીએરે, ફરતી ફીરંગીની ફોજરે મલાવરાવ–શે.
રાંધી રસોઇઓ એમ રહીરે, ભોજન કરતા જાઓરે મલાવરાવ–શે.
ભોજન કરશું વાડીએરે ફરતી ફીરંગીની ફોજરે મલાવરાવ–શે.
પાન સોપારીને એલચીરે, મુખવાસ કરતા જાવરે મલાવરાવ–શે.
મુખવાસ કરશું વાડીએરે, ફરતી ફીરંગીની ફોજરે મલાવરાવ–શે.

ના તે કેશ સોગટારે, રમત રમતા જાઓરે મલાવરાવ-શે.
ચણ સમો ઢાલીઓરે, પોઢણુ કરતા જાઓરે મલાવરાવ-શે.
ઢણુ કરશું વાડીએરે, ફરતી ફીરંગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે.
ાંથી આવ્યાએજંગલારેમાથેટોપીનેભુરો વેશરે મલાવરાવ-શે.
ણી રૂવે રંગ મહેલમાંરે, દાસીઓ રૂવે દરબારે મલાવરાવ-શે.
ાટે રૂવે હાટ વાણીઆરે,ચોરેરૂવે ચારણુ ભાટરે મલાવરાવ-શે.
હેરછોડીસુખોનીસર્યોરે,લીધીનડીઆદનીવાટરે મલાવરાવ-શે.

ી રાધિકાજીના મહિના—:રાગ-ગરબી:—

હો સખી કારતક કેમ જાશે, કે વનમાં મોરલી કોણુ વાશે;
મહીનો કોણુ દાણી થાશે—કે જુમના જાવા દો પાણી.
માગશરે, મન મારૂં મળીયું, કે વિષય ભાવ થકી ટળીયું;
જેમ લુણુ પાણીમાં ભળીયું..................કે જુમના.
પોષે, શોષ પડચા અમને, વહાલા મારા શું કહીએ તમને;
દીલાસા દીધા છે અમને..................કે જુમના.
માઘે, મકર તણે માટે, કે પુલડીયાં વેરતી ખાટે;
વહાલાજી મારાં મથુરાંની વાટે..................કે જુમના.
ફાગણે, ફર ફરે હોળી, કે આછા ચરણાને ચોળી;
ચુંદડી કેશરમાં રોળી..................કે જુમના.
ચઈતરે, ચતુરા ચીત ધરતી, વહાલાજીના ગુણુ ગાતી ફરતી;
તોયે મારે વહાલે ક્રીધી નરતી..................કે જુમના.
વઈશાખે, વાયા વાવલીયા, કે ઘેર પધારો નાવલીયા;
દુધડે ધોઉ તમારા પાવલીયા..................કે જુમના.

કે જેઠે, જુગજીવન આવ્યા, કે સઉ લોક વધામણી લાવ્યા;
કે વહાલાજી મારા કશુંએ ના કાવ્યા..............કે જુમના.
કે અષાઢે, અબળા થઇ ઝાંખી, વ્હાલે મારે ભરજોબન રાખી;
કે વિચારો હવે વાત વાંકી.......................કે જુમના.
કે શ્રાવણ, સરવડીઓ વરસે, કે નીર નદીએ ઘણાં ઢળશે;
કે કોયલડી ટહુકલીઆ કરશે........................કે જુમના.
કે ભાદરવો, ભલી પેરે ગાજે, સઇયર ઘેર વધાણુ વાજે;
તે તો મારા રૂદીયામાં દાઝે........................કે જુમના.
આસો, ની રજની અજવાળી, કે શોવ વણું કે સુંવાળી;
કે વહાલા વિનાં આ શી દીવાળી..................કે જુમના.
કે રાધાના હાથે સોનાની ચુડી, રમત રમતાં દીસે છે રૂડી;
દુઃખરે સરવે ગયાં છે બુડી.........................કે જુમના.

દાણલીલા—:શ્રી રાધાકૃષ્ણનાં સંવાદ રૂપેઃ—

રાધા–પાલવડો મારો મેલો મોહનજી મારગડે મને જાવા દો.
આવતાં આપીશ દાણુ તમારૂં, મહી મારૂં વેચવા દો.
શ્રીકૃષ્ણ–વેચતાં તને કોણ ખાળે છે, સાંભળને રાધે પ્યારી;
મહી ગોરસનું દાણુજ દોની, વહેલી થાને વ્રજનારી.
રાધા—નારીને તું ના બોલાવીશ છાનો રહેને છોગાળા,
કઠણ રાજ છે કંશરાયનું ગઉ ચારી ખા ગોવાળા.
શ્રીકૃષ્ણ–હું ગોવાળીઓ તું ગોવાલણ, ફરી ગમે તો આવજે;
કંશ સરિખા સો હીસાયતી, સાથે તેડી લાવજે.

રાધા—તેડી લાવું દો મુજને જાવા, રોકી રહ્યા શીદ વ્રજનારી;
રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, ઘેલા દીસો છો ગીરધારી.

શ્રીકૃષ્ણ–ઘેલો છું પણ દાણ ન મુકું. દોકલડો એકે ઓછો,
ગીરધારીએ ગોકુળ વાસ્યું, ઇંદ્ર કરતા હું કૃષ્ણ મોટો.
રાધા—મોટો છું ત્યારે મથુરાંથી અરધી રાતે શું આવ્યો;
પર ઘેર રહીને પેટ ભરતો, તને દાણી કોણે કહાવ્યો.

શ્રીકૃષ્ણ–વાંકા બોલી વાર કરે છે, કે'તો હૈયાનો હાર તોડું;
દાણ દહીનું દેરે અબળા નહી તો માથાનું માટ ફોડું.

રાધા—હાર નહી તુટે માટ નહી ફુટે, ન્યાય નગરમાં પુછાશે;
રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, કહો ગોકુળ કેમ રહેવાશે.

શ્રીકૃષ્ણ–ગોકુળ રહો કે જાઓ અત્યારે, દાણદધીનું નહી મેલું;
ચીર હર્યાં તે ગયા વીસરી, કામનીઓ કારણ પેલું.

રાધા—નંદતણે ઘેર નવ લાખ ગાયો, નો'તું તે ધન ફાવ્યું છે,
માતા તારી મહી વેચતી, હમણાં તો રાજ્ય આવ્યું છે.

શ્રીકૃષ્ણ–હમણાં હમણાં કરતી રહેજે, મે'ણાં દેતી મર્યાદારી;
ધુતપણામાં તું ધુતારી, ઠગપણામાં છું ઠગનારી.

રાધા—તું ઠગારો તારી માનો પાળેલો, તું માને મેણાં દેવરાવે;
રૂઘનાથના સ્વામી શામળીઆ, ઝાઝું તે શું કહેવરાવે.

શ્રીકૃષ્ણ–કહ્યા પ્રમાણે લેતો નથી, પણ તું મોઢું ના રાખે;
અમો છીએ રાજા મહારાજા, અમને તું કેમ ના શાંખે.

રાધા—ઓળખું છું તું આવ્યો નાસી, મહાવનમાં તું છાનો છું;
જાદવકુળ મધ્યે જન્મ છે તારો, નંદતણે ઘેર નાનો છું.

શ્રીકૃષ્ણ–માતા જસોદા બડાંવડભાગી, તેના છીએ અમે અધીકારી;
મોટા મુનીવર મર્મ ન જાણે, ગોકુળ વસીએ ગઉચારી.

રાધા—ગઉચારા ગોપી ઘેર વળતાં, અમને તમે ઓધારયાં;
રૂઘનાથના સ્વામી શામળીઆ, તમે જીત્યા અમે હારયા.

દાણલીલા-બીજી—:રાગ ગરબો:—

રાધા—તમે અજાણ્યા અમે જાણીએરે,
મારો પાલવડો નવ તાણીએરે;
તમે સમજી રહો મનમાંયરે.
શામળીઆ વહાલા રહો વેગળારે.—તમે વહાલા રહો.

શ્રીકૃષ્ણ—નારી શુંરે સમજાવે મુજનેરે,
હું તો નહિરે જાવા દેવું તુજનેરે;
તારી મરડીને રાખીશ બાંયરે,
મઇયારી રાધા દો દાણશુંરે.—મઇયારી૦

રાધા—અલ્યા બાંહ્ય શું મરડીસ વીઠલારે,
મેં તે તુજ સરીખા ઘણાઘણા દીઠલારે
કપરૂ છે કંસનું રાજરે.
શામળીઆ વહાલા રહો વેગળારે—તમે વહાલા રહો૦

શ્રીકૃષ્ણ—નારી કંસ થકી શું થાય છેરે,
એવા કંઇક આવેને કંઇક જાય છેરે;
તારા ઉરના ઉતારીશ હારરે.
મઇયારી રાધા દો દાણશુંરે,—મઇયારી૦

રાધા—અલ્યાના હાર હઇયાનો તુટશેરે.
મારી મહીની મટુકી ફુટશેરે;
ઘેર સાસુડી દેશે ગાળરે,શામળીઆ વહાલા રહો વેગળારે

શ્રીકૃષ્ણ—નારી ગાળને આળ નહીં ચડેરે,
જેનું લેણું હોય તે તો લડેરે;

એવા દાણ મેલ્યા કેમ જાયરે.—મહીયારી૦

રાધા—અલ્યા દાણી તે કહીનો કા'વીયોરે,
મથુરાંથી ગોકુળ આવીયોરે,
ચારી નંદતણે ઘેર ગાયરે,—શામળીઆ.

શ્રીકૃષ્ણ-નારી ગાય ચાર્યોમાં શી લાજ છેરે,
એ તો પોતપોતાનું કાજ છેરે;
એમાં મેણીઆં નવ હોયરે.—મહીયારી૦

રાધા—અલ્યા મેણાં માણસને લાગે ઘણાંરે,
સુણો વઢતાં હોય જ્યારે બે જણારે,
તને નીર્લજને નહિ લાજરે.—શામળીઆ.

શ્રીકૃષ્ણ-નારી લાજે તે કાજ નહી સરેરે,
અહીયાં બીક તે તું કોની ધરેરે;
આવ મળીયે આપણ જણ બેયરે.—મહીયારી૦

રાધા—એવું નીર્લજ બોલોમાં શામળારે,
તારા ઉરના ઉતારીશ આંબળારે;
મુકો મુકોને મારો હાથરે.—શામળીઆ.

શ્રીકૃષ્ણ-નારી હાથ ન મેલું તાહરોરે,
અહીયાં અમલ ચાલે છે માહારોરે;
માટે દાણના દોકડા મેલરે.—મહીયારી.

રાધા—અલ્યા નંદબાવાનો તું છોકરોરે,
તારી પાસે નથી પૈસો રોકડોરે;
અલ્યા મચ્છર આવડો કેમ હોયરે.—શામળીઆ.

શ્રીકૃષ્ણ—નારી વ્રખુભાણુની તું છોકરીરે,
તારી પાસે નથી પાઈ રોકડીરે;
આવડુ કેમ અભીમાન હોયરે.—મઈયારી.

રાધા—હું તો વિનતિ કરૂં છું ક્યારનીરે,
સ્વામી રૂગનાથના હારી તમ થકીરે;
મહીનું તે દાણ ન હોંયરે.—શામળીઆ.

શ્રી કૃષ્ણ ગોપીની દાણ લીલા—:રાગ ગરબી:—

ગોપી—અલ્યા કહાનજી તું ક્યાં ઘેલો થયો જો,
તું તો શેનું માંગે છે દાણ જો,
મહીની મટુકી મારી ફુટશે જો,
ગોરસની થાશે હાણ જો.-ઘેલું શું બોલે ગોવાળીયાજો
અલ્યા નવ જાણીશ કોઈ બાપડી જો,
કોઇ મળસે માથા કેરી નારજો;
મારગ મુકીને રહેને વેગળો જો,
રાજા કંસને થાશે જાણ જો.—ઘેલું શું બોલે૦

શ્રીકૃષ્ણ—તારો કંસ કબુદ્ધિ નર શું કરે જો,
મારી સંગે છે સઘળો સાથ જો;
અલી દા'ડી તે દાણ ચોરી જતી જો;
ઘણે દહાડે આવી મારે હાથજો—ઓછીતુંજાતઆહીરનીજો

ગોપી—અલ્યા હાથની તે હોંશ રખે રાખતો જો,
એ હાથે તો-તું-ચારી જાણે ગાય જો;
પાલવ મુકીને રહે વેગળો જો,

મારી વ્રજમાં થાશે હાણ જો—ઘેલું શું બોલે.

કૃષ્ણ—અલી વ્રજમાં વશીને વેર વાળશું જો;
રખે રાખતી હઇયામાં હામ જો,
નંદજીના નામ પ્રતાપથી જો;
હું તો છેદુ તારા કંશનો ઠામજો—ઓછી તું જાત.

ગોપી—અલ્યા કંશે કર્યું તે કેમ વિસરેજો,
ભાઈ હણ્યા પોતાના ત્યાંય જો;
નાશીને છુટયો તું લાડકા જો,
આવી ઉછર્યો છે વૃજમાંયજો.—ઘેલું શું બોલે.

કૃષ્ણ—વળી વ્રજમાં વશીને વેર વાળશું જો,
તું તો જોજે અમારા કામ જો;
અવનીનો ભાર ઉતારવા જો,
ધર્યું નંદકુંવર રૂડું નામજો.—ઓછી તું જાત.

ગોપી—અલ્યા સાચું કહેતામાં દુઃખ લાગશેજો,
પેટ માટે ચારે છે ગાયજો;
તું આવડો મોટો એમાં થયો જો,
તુને કોઈએ ન આપી કન્યાજો.—ઘેલું શું બોલે.

કૃષ્ણ—અલી આહીરની કન્યા અમો શું કરૂં જો,
અમો સદા કહેવાઇએ બ્રહ્મચારી જો;
રખે પડછાયો મુને પાડતી જો,
તું તો ધાબળીની ઓઢનાર જો.—ઓછી તું જાત.

ગોપી—અલ્યા લાખ ટકાની મારી લોબડીજો,

હીરા જડીત મારો છે હારજો;
આછી પટોળી મારી પેહેરણે જો,
તુંતો કામળીનો ઓઢનાર જો.—ઘેલું શું બોલે.
કૃષ્ણ—જેનો બ્રહ્માએ તાણો તાણ્યો જો;
એનો શંકર સરખો વણનારજો,
તેરે ઓઢણું મારે કામળો જો.
તેનો શેષ ન પામે પાર જો.—ઓછી તું જાત.
ગોપી—અલ્યા શેષ સરખું તન તાહ્યરૂજો;
આમો ચંપક વરણી નાર ,જો,
અલ્યા કાયા કનકને વેર વાધ્યુંજો;
તું તો પશુ તણો પીંઢાર જો.—ઘેલું શું બોલે.
કૃષ્ણ—તું શાને નીસરી મહી વેચવા જો;
અલી બેશી રહેને ઘરમાંય જો,
દોલત ઘણી છે તારા બાપને જો;
તું શાને આવી અહીયાંય જો —ઓછી તું જાત.
ગોપી—આ વાટે સદા મહી વેચતા જો;
જઇ પુછો જસોદા માય જો,
બાંધી મુઠી સવા લાખની જો;
ઉઘાડીએ તો પત જાય જો.—ઘેલું શું બોલે.
કૃષ્ણ—અલી ઘણી ઇચ્છા છે મહી ચાખવા જો;
મીઠી મેળવણીનો સ્વાદ જો,
ફીકું પડશે તો પાછું આપશું જો;

તું તો શાને કરે વિવાદ જો.—ઓછી તું જાત.
ગોપી—અલ્યા ગોરસ કેરૂં કોણ ગજું જો;
જેટલુ પીએ તેટલું પાત જો,
વચને વેર વાધ્યું ઘણું જો;
કહી મન મેળાવો થાત જો.—ઘેલું શું બોલે.
કૃષ્ણ—અમે દાણને મશે શું દુભીએ જો;
તું તો દાસી દીસે છે રીસાળ જો,
હસીને તાળી લે હાથમાં જો;
તું પ્રીત ધરીને રસ આલ જો.—ઓછી તું જાત.
ગોપી—અલ્યામાગ્યા મુક્તાફળ પામીએજો;
હઠ કરે કંઇ નહી હોય જો,
લાજ નહિ તુને લાડકા જો,
મન આણને કંઈ વિવેક જો.—ઘેલું શું બોલે.
કૃષ્ણ—અલી વિવેક ઘણો છે મન માહરે જો;
જવા નહીં દેઉં નિરધાર જો,
આપ્યા વિના કેમ છુટશો જો;
તારા મનમાં શું તું વિચાર જો.—ઓછી તું જાત.
ગોપી—તારા મનનો વિચાર મેં જાણીયો જો;
હઠ શાને કરો છો આંય જો,
મનમાં મન મળી ગયું જો;
જેમ સાકર ભળે દુધ માંય જો,—ઘેલું શું બોલે.
કૃષ્ણ—મીઠાં વચન તારાં માનુની જો;

સાકર સરખી બોલ જો,
પ્રીતિનો બાંધ્યો તુંજ પાસ છું જો;
આ આપું તમોને કોલ જો—બોછી તું જાત.
ગોપી—રાઢ ભાગીને રસ આપીયો જો;
ગોવાલણી લાગી પાય જો,
નંદજીના કુંવર કૃપાળને જો;
ઉલટ તો અંગે ન માય જો.—ઘેલું શું બોલે.
જે કોઈ ગાય શીખેને સાંભળે જો;
તે ફરી ન આવે ગર્ભવાસ જો,
દાણલીલા દીનાનાથની જો;
ગુણ ગાય રતનીઓ દાસ જો.—ઘેલું શું બોલે.
દાણલીલાની સાખીઓ.–(શ્રીરાધાકૃષ્ણનાસંવાદરૂપે)
શ્રીકૃષ્ણ–ઉંચીને અલબેલડી રાધે, સાંભળ કહું તે વાત,
વૃંદાવનને માર્ગ જાતાં કોણ છે તારી સાથ,
આંજયા વિનાઆંખડી કાળીરે,બાજુબંધ બેરખાવાળીરે.
રાધા—સાથ વાળી તેને ઘેર બેઠી, તારે શી પડપુછ,
માર્ગ મુકી રહે વેગળો, તારે મોઢે નથી મુછ.
ચાલ્યો જા પાંસરી વાટેરે, સાંખુ નંદરાયને માટે;
તું તો ક્યાંનો કાનુડો દાણીરે, પાઉં તને પાંદડે પાણીરે.
કૃષ્ણ—શી છે તારી જાતડી,ને કીયું છે તારૂં ગામ;
કોણ છે તારાં માત પીતા ને શું છે તારૂં નામ–ઉંચી.
રાધા—આહીરની અમો જાતડી, ગોકુળ મારૂં ગામ;

ભ્રખુભાણની હું બેટડી રાણી રાધા છે મારૂં નામ–ચાલ્યો.
કૃષ્ણ—બોલતી નો'તી તે બોલવા શીખી, આવડું બોલી આજ;
વૃંદ્રાવનમાં નીત્ય ફરે છે, તુજને તે શી લાજ–ઉંચી.
રાધા—લાજવાળા છો તે હું જાણું, ઢાંકી રાખો આપ;
વૃંદાવનનો મારગ રોકી, નીત્ય તપાસો લાગ–ચા૦
કૃષ્ણ—ઝાઝાં રાખો મેઢકાં ગોપી, ઝાઝી રાખે ગાય;
છાશ પીને મોટી થઈ, ભરવાડાની જાત કહેવાય–ઉંચી.
રાધા—ગોકુળથી આવી ગોવાલણી, મથુરાંથી આવ્યો કહાન;
મારગમા એકઠાં થયાં, તું શેનું માગે છે દાણ–ચા૦
કૃષ્ણ—ગોકુળની ગોવાલણી, મથુરાંને મારગ જાય;
આડો કા'ન ફરી વળ્યો, તારોપિતે પાલવ સાય–ઉંચી.
રાધા—હું બેટી ભ્રખુભાણની, રાણી–રાધા મારૂં નામ;
દાણ લેવાની ઇચ્છા હોય તો, આવજે ગોકુળ ગામ–ચા.
કૃષ્ણ—નંદબાવાનો હું નાનડીયો, કહાનજી નામ પ્રમાણ;
દાણ લીધાવિના જાવાદઉ તો, નંદબાવાની આણ-ઉંચી
રાધા—આણ તો માનું એક કંશની, બીજી ન માનું કોય;
નવ નંદ મારે નેસડે વસે, તારો નંદ તો કોણજ હોય–ચા.
કૃષ્ણ—કંશ તે તારો કોણ છે, મેં વશ કીધો સઉ ઠામ;
સંભાળીને બોલજ રાધા, શુધ્ધ ગઇ કે સાન–ઉંચી.
રાધા—શુદ્ધ ગઇ નથી માહરી, તારી ગઇ જેમ હોય;
સાંભળ છઇયા, નંદના, તારે મન વિચારી જોય–ચા.
કૃષ્ણ—મનમાં શું વિચારે રાધા, દાણ લેવાનો સહી;

તારી માને શું કહીયે, તને વેચવા મોકલી અહીં–ઉંચી.
રાધા—આવોને ગોપીના વહાલા, સાંભળો કહું તે વેણ;
તારી માને શું કહીએ. તારી પાસે ચરાવે ઘેન–ચા.
કૃષ્ણ—મેણાં એણાં કરતી રહેજે, મહીયારી મદમાતી;
છાશ પીને દહાડા કાઢે, તું તો રંગે થઇ છે રાતી–ઉંચી.
રાધા—કહાનજી કાળા ન કરો ચાળા, મોરલીઓ વાળા;
અડધી રાતે શું નાઠા તમે, ભરીને ઉચાળા.–ચા.
કૃષ્ણ—દાણના દોકડા લઇશું રોકડા, બીજી ના કર વાત;
તારે મારે ઝઘડો થાશે, ફોડીશ મહીના માટ–ઉંચી.
રાધા—દાણના દોકડા આપીશ રોકડા, બીજું ન થાએ આળ;
દાણ લીધામાં શું સમજે, તું નાનું સરખું બાળ–ચા.
કૃષ્ણ—મહીયારી તું મદનીમાતી, હું નાનું સરખું બાળ;
બાળપણું તુજને દેખાડું, થાવા દે સંધ્યાકાળ–ઉંચી.
રાધા—સંધ્યાકાળે તું શું બતાવે, સાંભળ કાળા-કાન;
મહી વેચીને આવતાં, આપીશ તારૂં દાણ–ચા૦
કૃષ્ણ—તું રંગીલી રૂપની રૂડી, હું છબીલો કાન;
મહી ખપે કે ના ખપે. તું આપને મારા દાણ–ઉંચી.
રાધા—મહીનાં દાણ ના હોય મોહન, મનમાં સમજો પેર;
મહી પીવાનો ખપ હોય તો, આવજો મારે ઘેર–ચા.
કૃષ્ણ—ક્યારની તે મેણાં દઇને, કીધાં અદકાં વેર;
હેત કરી હવે આપવા આવે, એ લાગે કડવાં ઝેર–ઉ.
રાધા—કહો તો હરી ઘેરથી લાવું, કહો તો પાઉં આંય;
હિમાનાસ્વામીશામળા,તમે મનમાં ન લાવશોકાંઇ–ચા.

રાધાજીનો રાસ—:રાગ-ગરબી:—

મને કૃષ્ણ જોયાના કોડ, સહીયરૂ ચાલોરે...............
ઉમીયાજીને લાગુ પાય, હરિવર આલોરે...............
દેરે દેહરે દીવા કરૂંરે, પુજુ શંકર દેવ..................
શામળીઓ વર પામવારે, હું તો કરૂં શંભુજીની શેવ-સ.
ગોકુળની ગોવાલણીરે, હીંડે મલપતી ચાલ...............
એના ઉપર મોહન મોહી રહ્યારે એનું મુખડું તેલાલગુલાલ-સ.
સાસુ મારી જસોમતીરે, સસરો શ્રી નંદરાય........
કંથ કોડીલો મારો કાનજીરે, મારૂં સાસરૂં ગોકુળ ગામ-સ.
કાળંન્દ્રીને કાંઠલેરે, નહાતાં તે નીર્મળ નીર...........
વસ્ત્ર તે વીઠુલો હરી ગયોરે, હું તો શેણેરે ઢાંકુ શરીર-સ.
ગાય શીખેને સાંભળેરે, રાણી રાધાજીનો રાસ........
નરનારી વઇકુંઠ પામશેરે, ગુણ ગાય નરસઇયો દાસ-સ.

—:સત્યવાન અને સતી સાવીત્રીનો ગરબો:—

કવિ—રૂડા અશ્વપતિ રાજાની ડાહી દીકરીરે,
જેનું સતી શિરોમણી સાવિત્રી છે નામ;
જેણે સ્વામીને છોડાવ્યો યમ પાસથીરે.
જેણે સકળ જગતમાં અમ્મર કીધું નામ,
તેના ઉત્તમ ગુણની ગરબી ગાઓ સુંદરીરે.
રાજા એક હતો ઘરડો-ને આંખે આંધળોરે,
તેનું શત્રુએ લઇ લીધું રાજ્યાસન.
તેથી જંગલમાં જઇ બાંધ્યું તેણે એક ઝુંપડુંરે;

તેને સત્યવાન નામે લાડકડો તન,
તે તો કરતો માતપિતાની-સેવ પુરા પ્રેમથીરે.
જેની કંચનવરણી કાયા વાણી મીઠડીરે;
મીઠા મહેરામણના જેવો ગુણ ગંભીર,—
ઘરડા અંધ પિતામાતાની જાણે લાકડીરે;
રે'તો માતપિતાની આજ્ઞાને આધીન,
તેની સાથે વરવા સાવિત્રીએ આદર્યુંરે,
નારદ—ત્યાં તો નારદજી સમજાવે બાળા ઘેલડીરે,
એની સાથે વરતાં થાશે મોટી હાણ,
એનો આનો આવરદા તો એક વર્ષ બાકી રહ્યોરે;
માટે ન કરતી તું વગર વિચાર્યું કામ.
બીજા રાજકુંવર રૂપાળાની સાથે વરોરે,—
સાવિત્રી-ત્યારે સાવિત્રી બોલી નારદજી સાંભળોરે,
લખિયા લેખ લલાટે મિથ્યા નહિ થાનાર,
મ્હેં તો મનેથી માન્યો તે પરમેશ્વર માહરોરે;—
મ્હારો નિશ્ચય કોટી કલ્પે નહિ ફરનાર,
માટે એ વરની સાથે સગપણ મારૂં કરોરે.
કવી—જોઈ અડગપણું પુત્રીનું રાજાએ પછીરે;
દીધું સત્યવાનની સાથે કન્યાદાન,
રૂડા રાજ્યમહેલની વસનારી વગડે વસીરે,
ત્યાગી અંબર જુનાં વસ્ત્ર કર્યાં પરિધાન,
સ્નેહે સ્વામી-સસરા-સાસુની સેવા સજીરે.—

જેણે કઠણ ભૂમિ પર પાય કદી દીધો નથીરે,
જેના પડતા બોલ ઉપાડતાં દાસી દાસ,
જેની કોમળ કાયા પુલ શૈયાપર લોટતીરે;
તેણે પર્ણકુટીમાં પ્રેમે કીધો વાસ,
મનથી માન્યું મારા વૈભવમાં બાકી નથીરે,—
ત્યાં તો જળના રેલાસમ દિવસો વહી જાતા હતારે,
બાળા નારદજીનાં વચન કરતી યાદ,
મનમાં ભય ધરતી-નવ કરતી કો-ને વારતારે;
મનથી ગોઠવતી શું કરવા તેના ઘાટ.—
રજની દિવસ વિચારો એના-એ-મનમાં થતારે,
દા'ડા ચાર રહ્યા આવરદાની અવધી તણારે.
સતીયે તે સમયે ત્યાં અન્નજળ કીધું ત્યાગ,
જોડયું ચિત પ્રભુમાં ધારીને શુભ ધારણારે;
સોપ્યું શ્રીહરિના ચરણે પોતાનું ભાગ્ય,—
સાવિત્રી-મારી વ્હારે ચડજો હે દિનબંધુ શામળારે.
જાણ્યું સાસુ સસરે વહુઅર સંકટ વેઠતીરે,
સાસુ, સસરા-શાને માટે કરતી અન્ન ઉદકનો ત્યાગ;
શાણી શા માટે તું કારણ કંઈ કહેતી નથીરે;
કષ્ટે કરમાશે કોમળ આ ત્હારી કાય,
વહુઅર આ વયમાં વ્રત કરવાં યોગ્ય તને નથીરે.
કવિ—દુખમાં દા'ડા ચાર વિતાવ્યા વ્રતવિધિએ કરીરે,
આવ્યો સ્વામી સ્વર્ગ સિધાવા કેરો દિન;

સાવિત્રી–આજે ના થાઉં અળગી હું મારા નાથથીરે;
કવિ—એવો નિશ્ચય કીધો સાવિત્રીએ મન,
સ્વામી સંગે રૈ'વા તૈયારી છાની કરીરે.
ત્યાં તો સત્યવાન માબાપ તણે ચરણે નમેરે,
કરમાં લઇ કોંવાડો કાષ્ટ કાપવા જાય.
ત્યારે સાવિત્રી સ્વામીને છાની વિનવેરે;
સાવિત્રી-આજે વન જોવાની મુજને ઈચ્છા થાય.
માટે સંગાથે લઈ જાઓ સ્વામી મુજનેરે,
સત્યવાન–ઘેલી નારી ત્હારી છે કોમળ કાયા ઘણીરે,
ત્હારી કનકલત્તા સરખી કાન્તિ કરમાય,
વ્હાલી વગડામાં ઝાઝા કંટક ને કાંકરારે;
ત્હારી પંકજ સરખી પગ પાની છુંદાય,
માટે હઠ મેલી અલબેલી ઘરમાંહી રહોરે.
સાવિત્રી–સ્વામી તમ સંગાથે જંગલ મંગળ લાગતુંરે;
ઘરમાં તમ વિણ મુજને ધરતી ખાવા ધાય,
હું તો પગલે પગલે પંથે તમ પુઠે રહુંરે;
મુજથી આપ વિના એકલડી નહિ રહેવાય,
માટે સંગાથે લઇ જાઓ સ્વામી મુજનેરે.
સત્યવાન–નારી જો મુજ સંગે આવ્યાની ઇચ્છા કરોરે,
આજ્ઞા માગો જઇને માતપિતાની પાસ,
આજ્ઞા આપે તો ચતુર ચાલો મુજ સંગમારે;
વ્હાલી વડીલ જનોની આજ્ઞા નવ લોપાય,
લખિયું શાસ્ત્ર-પુરાણે જાણો છો સરવે તમોરે.

કવિ—આજ્ઞા માંગીને ચાલ્યાં આનંદે દંપતિરે
પંથે કરતાં પ્રેમે વિધવિધ વાત વિચાર,
મુખ મલકાવે પણ સાવિત્રીને ચિન્તા અતિરે,
રાખે પળ પળ પોતે સ્વામીની સંભાળ,
મનમાં ધીરજને ધારે સંભારે શ્રીહરિરે.
....
આવ્યાં ગાઢા વનમાં નરનારી બે સાથમાંરે,
વીણ્યાં ફૂલ અને ફળ ઇચ્છાની અનુસાર;
....
વળતી કો'વાડો લીધો પોતાના હાથમાંરે;
લાગ્યો કાષ્ટ કાપવા સત્યવાન તે વાર,
એનો આવરદા તો તે સમયે પુરો થયોરે,
લાગ્યો થાક ઘણોને અંગ લાગ્યું ધ્રુજવારે,
આવી તમ્મરને રૂંધાયો તેનો પ્રાણ,
મુકી કાષ્ટ કાપવાં આવ્યો સાવિત્રી કનેરે;
....
સત્યવાન—વ્હાલી ઓચિન્તી આવે છે તનમાં તાણ,
શાણી નહિ સમજાતું દુઃખ ઘણું થાતું મ્હનેરે,
સાવિત્રી—મારા નાથ તમારાં સંકટ હરજો શ્રીહરીરે;
તમને કુળદેવી વનદેવીની રક્ષાય,
ઘરડાં માતપિતાની સેવાના પુણ્યે કરીરે;
વ્હારે આવીને વિશ્વેશ્વર કરશે સ્હાય,

કવિ—એવું કહીને બેઠી મસ્તક ખોળામાં ધરીરે,
ત્યાં તો યમરાજા આવી સામા ઉભા રહ્યારે ! ! !
જેના વસ્ત્ર તણો દીસે છે રાતો રંગ,
જેને માથે છે મુગટ ને કુંડળ કાનમારે,
દેખી સાવીત્રીની કાયાયે ઉપજ્યો કંપ,
તો પણ ધીરજને ધારી બોલી તે સુંદરીરે.
સાવિત્રી-કે'છે-સાવિત્રી-છો-કોણ તમે સાચું કહોરે ?
નક્કી લાગો છો મુજને દેવ તણા અવતાર,
આવ્યા શા માટે ને શું કરવા મનમાં ચહોરે;
મારા મનમાં શંકા થાયે અપરંમપાર,
કવિ—એવુ બોલી શિર નમાવી સાવિત્રી રહીરે.
યમરાજ—હું તો છું ધર્મરાજા સાંભળ ઓ શાણી સતીરે !
આવ્યો છું ત્હારા સ્વામીને લેવા કાજ,
એના આવરદાની આજ અવધ પૂરી થતીરે;
ત્હારા સ્વામીપરનો સ્નેહ હવે વિસાર.
કવિ—નાંખી પાશ પકડિયો સૂક્ષ્મ દેહ એવું કહીરે,
દેખી બંધાયેલા સ્વામી કેરા દેહનેરે;
સતીએ તે સમયે કરવા માંડયું કલ્પાંત.
સાવિત્રી-બાંધીને ક્યાં લઇ જાઓ છો મારા નાથનેરે;
કવિ—એવું કહીને દીધો યમરાજાને સાદ,
ચાલી પડછાયાની પેઠે પાછળ સુંદરીરે.

યમરાજા–બોલ્યા ત્યાં યમરાજા, સાંભળ હે શાણી સતીરે,
જાતું પાછી ત્હારા આશ્રમમા આવાર;
ત્હારા સ્વામીની કર અંતક્રિયા વિધિએ કરીરે,
જેથી થાયે તેના જીવ તણો ઉધ્ધાર.
નારી નાહક શ્રમ કરવાથી ફળ કશુંએ નથીરે.
સાવિત્રી–બોલી સાવિત્રી સૂણો યમરાજા વિનતીરે,
મ્હારા નાથ વિના હું પાછી નહિ ફરનાર,
જ્યાં લઈ જાશો ત્યાં આવું પણ સંગ તજું નહીરે;
સ્વામી વિના છે સૂનો–સઘળો સંસાર,
જાતાં એકલડી ઘર જીવ્યાથી મરવું ભલુંરે;
પુછું યમરાજ હું ઉત્તર આપો મુજનેરે.
જગમાં નરનારીનો સત્ય સંબંધ મનાય,
પણ જો બાંધીને લઇ જાશો મ્હારા નાથનેરે.
મ્હારો પતિવ્રતાનો ધર્મ કેમ સચવાય,
તેનો ઉત્તર આપીને વળતી ડગલું ભરોરે ?
યમરાજા–શાણી અમૃત સરખી વાણી ત્હારી સાંભળીરે,
મ્હારા અંતર માંહી ઉપજે છે અનુરાગ;
ત્હારી ઇચ્છામાંહી આવે એવું ઓ સુંદરીરે,
ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિના બીજું માગ્ય;
ત્હારી ઇચ્છા પૂરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે.
સાવિત્રી–મ્હારા સસરા છે ઘરડા ને આંખે આંધળારે.
ત્હેની રત્નસમી બે આંખો સારી થાય,

આવે તેજ સુરજના સરખું બન્ને આંખમાંરે;
અંગે વૃદ્ધપણાનું દુઃખ કદી નવ થાય,
કવિ—એવું બોલીને સાવિત્રી કર જોડી રહીરે;
યમરાજ—ત્હારા સસરાની આંખો નારી સારી થશેરે,
વધશે સૂરજના સરખું આંખોનું નૂર,
ત્હેની વૃધ્ધપણાની પીડા સઘળી વામશેરે;
માટે જા પાછી પુત્રી આવી બહુ દુર,
ઝાઝું ચાલ્યાથી ઓ શાણી શ્રમ તુજને થશેરે,
સાવિત્રી—બોલી સાવિત્રી કરજોડી યમરાજા સુણોરે,
મ્હારે વસવુ જોઇએ સદાય સ્વામી પાસ.
મુજને શ્રમ નવ લાગે સ્વામી સંગે આવતાંરે,
સ્વામીથી દુર વસતાં તનમાં પ્રગટે ત્રાસ;
જગમાં નાથ વિના નારીનું જીવ્યું ધીક્ક છેરે,
તમને જોતાં યમરાજા શ્રધ્ધા મુજને થતીરે,
મ્હારા મનમાં ઇચ્છા પ્રશ્ન કર્યાની થાય,
શાણાઓ કે'છે કરવી સજ્જનની સંગતીરે;
તે તો પૂર્વ જન્મના પુન્યેથી બંધાય,
સજ્જનની સંગતીનું ફળ મિથ્યા જાતું નથીરે.
યમરાજ—પુત્રી વાણી ત્હારી અમૃત સરખી લાગતીરે,
મ્હારા અંતરમાં ઉપજાવે છે અનુરાગ,
ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિના બીજું ફરીરે;
મ્હારી પાસેથી પુત્રી મનગમતું માગ્ય,
ત્હારી ઇચ્છા પૂરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે.

સાવિત્રી-મ્હારા સસરાજીનું રાજ્ય દબાવ્યું દુશ્મનેરે,
તેથી કીધો છે વગડામાં આવી વાસ.
તેનું રાજ્ય ગયેલું સરવે પાછું સાંપડેરે;
નિત્યે ધર્મ રહે અંતરમાં પુરી વાસ,
કવિ—એવું બોલીને સાવિત્રી કર જોડી રહીરે,
યમરાજ-પુત્રી સસરા ત્હારા રાજ્ય ગએલું પામશેરે,
મળશે મનગમતા વૈભવ ઓ શાણી નાર,
ત્હેની ધર્મ વિશે દ્રઢ શ્રધ્ધાની વૃધ્ધિ થશેરે;
પાછી વિચર હવે પુત્રી નવ કરતી વાર,
ત્હારી દેહે દુઃખ થશે ઓ ! કુળવંતી સતીરે.
સાવીત્રિ-મ્હારા દુઃખ વિશે બાકી શી ! યમરાજા કહોરે ?
મ્હારી નજરે બંધાયેલા દેખું નાથ,
મ્હારે શું સુખ ભોગવવાને જાવું આશ્રમેરે.
સુખમાં દુઃખમાં પણ રે'વું સ્વામીની સાથ,
મ્હારે સ્વર્ગ તણાં સુખ શું કરવાં સ્વામી વીનારે.–
રાખો સકળ જગતને નિયમ મહી નિત્ય તમેરે;
આપો કર્મ તણાં ફળ સર્વેને તત્કાળ,
રાજા-રંક શત્રુ ને મિત્ર ગણો સરખા તમેરે.
તેથી નામ તમારૂં ધર્મરાય કહેવાય,
શરણે આવેલાનું સંરક્ષણ કરતા તમેરે.
યમરાજા-શાણી વચનો ત્હારાં અંતર મ્હારૂં ઠારતારે.
જેવી તરસ્યાને પાણીથી તૃપ્તિ થાય,

પુત્રી ના શરમાતી મ્હારી પાસે હજુ માંગતાંરે.
બીજું ત્હારા સ્વામીના જીવિત શિવાય,
ત્હારી ઇચ્છા પુરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે.
સાવિત્રી—મ્હારા તાત તણું ઘર પુત્ર વિના સુનું દિશેરે.
તેહેને આપો ગુણિયલ સો પુત્રો યમરાય,
તેના વંશ તણી આ વિશ્વ વિશે કીર્તિ વધેરે.
મ્હારાં માત પિતાનાં સંકટ સરવે જાય.
કવિ—એવું બોલીને સાવિત્રી કરજોડી રહીરે.
યમરાજા—ત્હારા તાત તણે ઘર ગુણીયલ સો પુત્રો થશેરે,
થાશે દશે દિશામાં વંશ તણો વિસ્તાર;
ત્હારાં માત પિતાનાં સંકટ સર્વ ટળી જશેરે.
તુજને આપ્યું ત્હારી ઇચ્છાની અનુસાર,
આવી દુર ઘણે પુત્રી જા તું પાછી હવેરે.
સાવિત્રી—મ્હારા સ્વામીની સંગે છું તો કયાં હું દુર છુંરે.
મારૂં મન તો દોડે છે એથી પણ દુર,
સ્વામી સંગે રે'વું એ ભુષણ સતીઓ તણુંરે.
ત્યાગી કાયાને છાયા કયાં જાએ દુર,
સ્વામીના વિરહે સતીઓનું જીવ્યું દોહ્યલુંરે.—
રાખે પૂર્ણ ભરોંસો સજ્જનનો જગના જનોરે,
વિનંતી કરતા સજજનનો રાખી વિશ્વાસ,
શત્રુ—મિત્ર સદા સરખા માને છે સજ્જનોરે.
આવે નહિ સુરજમાં અંધકારનો ભાસ.
સજ્જનની સજ્જનતા કદીયે પલટાતી નથીરે.

યમરાજા—ત્હારાં વચનો શાણી અમૃતથી પણ મીઠડારે,
મુજને તે સાંભળતા આવે પ્રેમ અથાગ,
મ્હારી પાસેથી વરદાનો ત્હારા હિતનારે.
ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિણુ બીજું હજી માગ,
ત્હારી ઇચ્છાને આધીન બની ઉભો અહીંરે.
સાવિત્રી—મુજને આપો તો યમરાજા માગું એટલુંરે,
મ્હારા સ્વામીથી સો પુત્રો મુજને થાય ! ! !
મ્હારા કુળનું આ જગમાંહી માન વધે ગણુંરે,
મ્હારી વડિલ જનોના ચરણે પ્રીતિ થાય,
એવું બોલીને સાવિત્રી કરજોડી રહીરે;
યમરાજા—તુજને તેજસ્વી સો પુત્રો ઓ બાળા થશેરે,
ત્હારા કુળનું ઝાઝું વધશે જગમાં માન.
ત્હારી વડીલ જનોના ચરણે પ્રીતી વાધશેરે.
માટે જા પાછી ઘર તું થાશે હેરાન,
એવું બોલીને યમરાજા લાગ્યા ચાલવારે.

* * * *

સાવિત્રી—બોલી સાવિત્રી સુણો યમરાજા વિનતીરે.
આપો ઉત્તર મારા પ્રશ્ન તણો આ વાર,
મોટા માણસના વચનો મિથ્યા જાતાં નથીરે.
બોલ્યું અબોલ્યું મોટા જનનું નવ થાય,
જાયે પ્રાણ પરંતું વચન થકી ફરતા નથીરે.
થાવા સો પુત્રો વરદાન તમે આપ્યું મનેરે.—

તે તો કેમ સત્ય થશે મહારાજ,
બાંધી લઇ જાવા ધારો છો મારા નાથનેરે.
પળશે કેમ કરીને વચન તમારૂં આજ,
કવી—એવું બોલીને સાવિત્રી કરજોરી રહીરે.
યમરાજા-પુત્રી ધન્ય ત્હને છે નિશ્ચય તાહારોરે,
બાળા ત્હેં મુંજને વચને બાંધ્યો આ વાર,
આજે નિશ્ચયના બળથી ત્હેં વશ મુજને કર્યોરે.
લે આ છોડું છું પુત્રી તારો ભરથાર,
પામ્યો વર્ષ ચારસોનું આયુષ તારો પતીરે.
જગમાં ઘર ઘર નરનારી ગુણ ત્હારા ગાય.
પામી સુખ જગમાં અંતે થાશે સુગતીરે.
કવી—એવું કહીને અંતરધ્યાન થયા યમરાય,
વાગ્યાં દેવ દુંદુભી પુષ્પ તણી વૃષ્ટિ થઇરે.
વળતી આવ્યાં આશ્રમમાં સંગાતે દંપતીરે.
સતીના અંતરમાં આનંદ અતિ ઉભરાય,
સહુને વીતકની વાતો વિસ્તારીને કહીરે.
પ્રેમે લાગ્યાં બન્ને વડિલ જનોને પાય,
આપે અંતરની આશિષો સૌ એ નરનારનેરે.
સર્વે વરદાનો યમરાજાનાં સાચાં થયાંરે,
મળિયા વૈભવ સઘળા પામ્યાં સુખ તમામ;
અંતે શ્રી હરિને શરણે વસિને સુખિયાં થયાંરે.

બોલો જય જય કહે છે, મિત્ર બુલાખીરામ,
ગાનાં શિખતાં સરવે સદવર્તનશાળી થજોરે.
(મ. જો. શાહ, ની ચતુર સુંદર સ્ત્રી વિલાસમાંથી)

—:શરદ પુર્ણીમા, અજવાળી રાતની ગરબીઃ—

આસો માસો શરદપુનમની રાતજો,
ચાંદલીઓ ઉગ્યોરે સખી મારા ચોકમાં.
સસરો મારો દેરા સરખો દેવજો;
સાસુડી દેરારે કેરી પુતળી.
જેઠ મારો અષાડીલો મેહજો,
જેઠાણી ઝબુકે વાદળ વીજળી.
દિયર મારો ચાંપલીઆનો છોડજો,
દેરાણી ચાંપલીયા કેરી પાંખડી.
નણદલ માહારી વાડીમાંની વેલજો,
નંણદોઇ તે વાડીમાંહીનો વાંદરો.
પરણ્યો મારો ચતુર સુજાણજો,
તાણીને બાંધે નવરંગ પાઘડી
એ પાઘડીએ દશ દશ આંટાજો,
આંટાને આંટેરે નવરંગ પાઘડી.
ગોરીનો પરણ્યો વહાણે કમાવા જાયજો.... ....
વાહાણેથી લાવે ખારેક ટોપરાં,.... ....
ખારેક ખાય તો ખટકે ગોરીની દાઢજો,.... ....
ટોપરડું ખાય તો ગોરીને કુચા વળે.... ....આસો.

શ્રી બહુચરાજીનાં મહીના. —:રાગ ગરબી:—

ચઇતરે ચીત ઘણું બાંધું, નમી નમી બહુચર આરાધું;
મન મારૂ ગોખે જઇ લાગ્યું, સેવોને શંખલપુર રાણી.
વઈશાખે, વાવલીઆ વાયા, માજીના ઘંટ તળે આવ્યા;
અંબાજીની મોટી છે માયા.... ....સેવોને.
જેઠે, તો જુગતી છે શારી, હરિહર બ્રહ્મ થકી વારી;
ગોખ ઉપર જાઉં બલીહારી.... ... .સેવોને.
અષાડે, મેઘ ઘણાં ગાજે, છત્ર શીર બહુચરને છાજે;
ચોઘડીયાં તો અદભુત વાજે.... ....સેવોને.
શ્રાવણ, સરવડીયો વરસ્યો, માજીને ભજશો તો તરશો;
નીકર તમે અથડાતાં મરશો.... ....સેવોને.
ભાદરવો, ભલીપેરે ગાજે, મા સેવકને સનમુખ તો થાજે;
બુડતાં બાવલડી સાહાજે.... ....સેવોને.
આસો, માસે આવી દીવાળી, આવ્યાં છે અંબા ને ભવાની;
ગરબે રમે મોટાં મહાકાળી.... ....સેવોને.
કારતકે કોયલડી બોલે, ના આવે કોઈ માજીને તોલે;
તેજ જોતાં ત્રીભોવન ડોલે.... ....સેવોને.
માગસર, માનસરોવર નાહે, ચાચર આવી ગરબા તો ગાયે;
સેવકની મા કરજો સાહે.... ....સેવોને.
પોષે, પ્રીત ઘણી ધારી, પાંડવ લીધા ઉગારી;
કૌરવ સરવે ગયા હારી.... ....સેવોને.
માઘે, તો મને નથી ગમતું. મન મારૂં રહે છે ભમતું;
મન મારૂં માજીમાં રમતું.... ....સેવોને.

ફાગણે, ફેર ફરતી હોળી, પહેર્યાં માએ ચરણુંને ચોળી;
કેસર બહુ છાંટયા છે ઘોળી.... ....સેવોને.
બારે માસ પુરણ કીધાં, દહીતને દંડ ભલા દીધા;
દેવતા સહુ ઉગારી લીધા.... ....સેવોને.
આસો સુદ બીજને બુધવારરે, બારે માસ કહ્યા નીરધારરે
વલ્લભની કરજો મા વાહરરે.... ....સેવોને.

—:પંદર તિથિનો ગરૂબો:—

પડવે, પાતળીઆ ગીરધારી, મારે ઘેર આવજોરે લોલ,
બીજે, બાળક બેહું બહાર કે, મેં સમજાવીયુંરે લોલ.
ત્રીજે, ત્રણ ભુવનનો નાથ કે, મોતીડે વધાવીએરે લોલ,
ચોથે, ચંચળ બોલી નાર કે, મથુરાંની વાટમાંરે લોલ.
પાંચમે, પગલાં ભરજો પ્રેમ કે, મારે ઘેર આવજોરે લોલ,
છઠે, છોગાળા ભગવાન કે, ભગતને તારજોરે લોલ.
સાતમે, સાદ કરે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
આઠમે, અવતરીઆ ભગવાન કે, નીરખું નાથનેરે લોલ.
નોમે, વરત કરે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
દશમે, માર્યો મામા કંશ કે, મથુરાંની વાટમાંરે લોલ,
એકાદશી, પરણી લાવ્યા નાર કે, સતભામા ખરીરે લોલ.
બારશે, બહુ બળીઆ ભગવાન કે, દીશોદીશ વાપીઆરે લોલ.
તેરશે, ધન ધુવે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ.
ચઉદશે બનસી, બટને ચોક કે, રાસ રમાડજોરે લોલ.
પુનમે, પંદર તીથી થઇ પુરી કે, ગુણ ગાઇ રહીરે લોલ.

—:કુજોડાની ગરબી:—

કાંચલડી કંકોડીને વાડકીમાં પાણી............................

ન્હાનોવર નવડાવા બેઠી,સમડી લઇ ગઇ તાણી-લાલ કેમ કરીએ.

મારે કરમે કજોડું લાલ કેમ કરીએ...................લા

મારે જુગમાં વગોણું, મારે સઇયરોમાં મેણું............લાલ.

ટોપલીયામાં ઘાલી હું તો, કાકા બળીયા ગઈતી,

કાકેબળીયે પુછયું તારો શો સગો એ લાગે............લાલ.

બાયજીનો બેટો ને નણદીનો વીરો, ન્હાનો છે પણ કંથ-લાલ.

રોટલા ઘડું ત્યારે ચાણકીરે માગે,ધબલઇને ઢીકો મારે હૈડામાં સાલે

પાણીડાં જાઉં તારે છેડે વળગ્યો આવે.... ....લાલ.

હાથ પગ દોરડી ને પેટ મોટું ગોળી.... ... .લાલ.

ઉકરડે જઇ કળસે બેશે, સમળી પાડે ઢાળી ....લાલ.

(હરીદાસ કૃત)—:પાંડવનો ગરબો:—

ગરૂડ ચઢી આવજો ગીરધારી, લજયા મારી રાખજો મોરારી–ટેક.

ભાવે ગણપતિને ગાઇએ, ગુરૂને ચરણે જઇને નમીએ,

પદ પુજીને પાવન થઇએ.... ... .ગરૂડ ચઢી૦

કુંતા માતા છે શુભ મતિ, સતી સાધ્વી દ્રૌપદી,

મારી વહારે ચઢો જદુપતિ.... ... .ગરૂઢ ચઢી૦

ધર્મ રાજા તે ધર્મનું ધ્યાન, રૂડા અર્જુનના વિશ્રામ,

ભીમ સહિત મહા બળવાન.... ....ગરૂડા ચડી૦

જોશી સહદેવને લાવે, તે તો પાંડુના પુત્ર કા'વે,

તેજવંતા તે નિકુળ આવે.... ....ગરૂડ ચડી૦

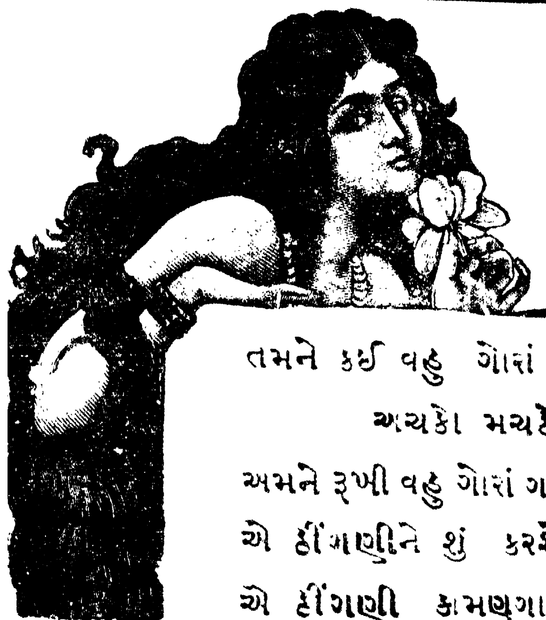
હસ્તિનાપુરમાં હોડજ ધારી, માંડયા દ્યુત ને બાજી હારી,
પહેલે-પાસે હસ્તિનાપુર હારી.... ....ગરૂડ ચઢી૦
બીજે હાર્યા તે ગર્થ ભંડાર, ધર્મ રાજા કરે વિચાર,
એમ હાર્યા તે વારંમવાર.... ....ગરૂડ ચઢી૦
ત્રીજે હાર્યા તે ચતુર ચુકાવી, ગયા દ્યુત વિદ્યા થકી હારી,
ચોથે હાર્યા દ્રૌપદી નારી... ....ગરૂડ ચઢી૦
પાંડવ હાર્યા ને હિંમત મેલી, એમની વાત તે વિશ્વમાં થએલી,
બહુ નામી થજો મારા બેલી.... ....ગરૂડ ચઢી૦
એવે બોલ્યો દુર્યોધન અહંકારી, તેડી લાવો પાંડવની નારી,
એમ સભામાં બોલ્યા પોકારી.... ....ગરૂડ ચઢી૦
એવે દુશાઃશન, દોડતોરે આવ્યો, સભાને સમાચાર સંભળાવ્યો,
કેશ સાહી દ્રૌપતીને લાવ્યો.... ....ગરૂડ ચઢી૦
સુણી બોલ્યો દુર્યોધન અહંકારી, ખોળે બેસો પાંડવનીરે નારી;
એમ સભામાં બોલ્યો હોકારી.... ....ગરૂડ ચઢી.
ત્યારે સતીએ દીધોરે શ્રાપ, તને લાગ્યું પૂર્વનુંરે પાપ,
ખોળે બેસશે શોક-સંતાપ.... ....ગરૂડ ચઢી૦
ખોળે બેશસે ગદા-ભીમ કેરી, તને કાળે લીધો છેરે ઘેરી.
બધું યાદવકુળ કર્યું વેરી.... ....ગરૂડ ચઢી૦
દુર પંથ છે દ્વારીકા ગામ, સેʼજે સુતા છે સુંદર શ્યામ,
મારી વાʼરે ચઢો ઘનશ્યામ.... ....ગરૂડ ચઢી૦
હરિએ ગરૂડ કર્યો તૈયાર, ત્યારે બોલ્યા રૂક્ષ્મણી નાર,
તમે કયાંરે પધારો ભર્તાર.... ....ગરૂડ ચઢી૦

સતીને ભરીરે સભામાં આણી, એના ચીર લેછે દુષ્ટ તાણી,
તેની વા'રે ચઢું છું રાણી.... ....ગરૂડ ચઢી૦
પ્રભુ ભરીરે સભામાંરે આવ્યા, પંચાળીના પટકુળ લાવ્યા,
કર સાહીને ચીર પહેરાવ્યા.... ....ગરૂડ ચઢી૦
હરિએ **નવસે નવ્વાણું** ચીર પૂરાં, તેમાં એકે નથી અધુરાં,
ભક્ત કામમાં પ્રભુ છે શૂરા... ... ...ગરૂડ ચઢી૦
જે કોઇ પાંડવનું પદ ગાશે, તેને કોટી યજ્ઞ ફળ થાશે,
હરિદાસનું કારજ સરાશે ... ...ગરૂડ ચઢી૦

છોકરીઓની રમત.

—••()••—

-:રાગ—ગરબો:-

તમને કઈ વહુ ગોરાં ગમશે લાલ,
અચકો મચકો કારેલી....અચકો.
અમને રૂખી વહુ ગોરાં ગમશે રાજ...અચકો.
એ હીંગણીને શું કરશો રાજ....અચકો.
એ હીંગણી કામણગારી રાજ....અચકો.
એને ઉંચી મેડીએ બેસારશું રાજ ....અચકો.
એને ટોપલો ઘરાણું ઘાલશું રાજ ....અચકો.

સીદ્ધરાજ અને જસમા ઓડણની ગરબી—

ગાજે **પાટણપુરમાં** ગરવી ગુર્જરનો ધણીરે,
સાચો સબળો પેલો સોલંકી **સીદ્ધરાજ**;
જેની કીર્તી વ્યાપી રહી આ જગમાં ઘણીરે.
તેણે લોકો કાજે વાવ કુવા બંધાવીઆરે.
મોટાં માનસરોવર દેવળ ધર્મના વિશાળ,
પોષી સર્વ પ્રજાને શત્રુ સર્વ નમાવીઆરે;
તેણે પાટણ પાસે એક **સરોવર** આદર્યું રે.
ખોદે ખાડા ત્યાં તો માળવી **ઓડણ** અનેક,
નાખે **ઓડણો** મટોડું માથે લઇ ટોપલીરે;
પાળે વડની ડાળે ઝુલે બાળક પારણેરે.
માટી લેતાં **જસમા** ઝુલાવે નીજ બાળ,
વળતાં મુખડું દેખી જાય કુંવરને વારણેરે;
સાદે વેષે ફરતાં **રાજાએ દેખી-તે-પરીરે.**
જાતે રૂપાળી રંગીલી પરમ ચતુર,
પાસે જઇને **રાજા** કહે છે સુણ તું **સુંદરીરે.**

સીદ્ધરાજ—માટી સારવાને આ કોમળ કાયા તારી નથીરે.
પાળે બેસીને રીઝવ તું તારૂં બાળ,
બીજી **ઓડણો** છે-તે-કામ કરે તારી વતીરે.

જસમા—જસમા કહે છે રાજા કામ કરી ખાવું ગમેરે,
મુજને બેસી રહેતાં વાધે અંગમાં રોગ;
મારા નવરા દા'ડા બેઠે નવ જાયે કદીરે.

સીદ્ધરાજ—જસમા જંગલમાં વસવાને તું સરજી તથીરે,
મારા નગર તણો તું આવીને જો નોક;
પાટણુપુરની શોભા હું તુજને શું કહું કથીરે.

જસમા—નગરે અંધારી શેરીને ઉંચી મેડીઓરે,
તેમાં માણસ આડે ચાલ્યાનો નહી માર્ગ;
જાણે ઉનાળે ઉભરાતી દેખું કીડીઓરે.

સીદ્ધરાજ—જસમા માણુસ બહુ દેખીને શું ઘેલી બનીરે,
તારા હલકા મનમાં ઉઠે હલકા ઘાટ;
ન કળે ખાખરની ખીસ્કોલી સાકર સ્વાદનેરે.

જસમા—રાજા મેલાં મન માણુસનાં મેલા શહેરનારે,
મેલી ગલીઓમાં મારે છે દુર્ગંધ;
મેલાં ઝેર તણાં જીવો તે જીવે ઝેરમાંરે.

સીદ્ધરાજ—જસમા રાજાના દરબારો તેં દીઠા નથીરે,
તેમાં બાગ બગીચા ખીલે ફુલ ગુલાબ;
મોટા હોજ ફુવારા ઉડે જોસથીરે.

જસમા—રાજા જંગલ આગળ બાગ બગીચા ધુળ છે રે,
જેવો સુરજ આગળ તારાનો ચળકાટ;
મારા જંગલની મોજે તો મોંઘે મુલ છે રે.

સીદ્ધરાજ—જસમા જંગલની વાતો તું આજ વિસારજેરે,
મીઠા નરઘા ને સારંગી કેરા સુર;
કે જે કોમળ સુસ્વર સુણી દીલડું ઠરેરે.

જસમા—રાજા નવ રીઝું સારંગી કેરા સુરથી રે,
મેના, મોર, બપૈયાએ, ટેવ્યા છે મુજ કાન;
વાતો કોયલના ટૌકારની તો કહેતી નથી રે.

સીદ્ધરાજ-ઓડણ આવો તો ઉતારૂ મેડી માળીએરે,
રહેજો મિત્ર સહોદર સર્વ સંબંધી સાથ;
તમને પ્રીયજન માનીને નિશદીન પાળશું રે.

જસમા—મારે ઓડણને ઉતરવા જોઇએ ઝુંપડી રે,
મેડી માળે ચડતાં મુજને આવે ફેર;
પડતાં પગ ભાગે ને કાયા થઇ જાય કુબડી રે.

સીદ્ધરાજ-ઓડણ આવે તો પીરસાવું મેવા ચુરમાં રે,
ઝુલે હાથી ઘોડા ગુર્જરપતિને દરબાર;
તેને દેખીને હરખાશો ઓડણ ઉરમાં રે.

જસમા—મારે ઓડાણને તો વાળુ જોઇએ ઘેંસના રે,
રાજા શું છે મારે હય હાથીનું કામ;
દંહી ને દુધ મજેનાં મારે ભુરી ભેંસનાં રે.

સીદ્ધરાજ-ઓડણ માગી લ્યોને આછા શાળુ ઓઢણાં રે,
હીરા માણેક મોતી સોનાના ભંડાર;
આવી કંચનવરણી કાયા પર શોભે ઘણા રે.

જસમા—છાયલ ટકશે ઝાઝાં આછાં સાળુ તો ફાટી જશે રે,
નાખું ઘાસ ચણોઠી ગંઠી કંઠે હાર;
પહેરૂં ફુલ તણી માળા તો પરણ્યો રીઝશે રે.

સીદ્ધરાજ—જસમા કહે તો-તું મુજને કેવો છે તારો પતીરે,
તારા જેવી સમજુ નારી જેને ઘેર;
એના જેવો સુખીઓ આ જગમાં બીજો નથીરે.

જસમા—પેલો કેડ કસીને કામ કરે મારો પતીરે,
જેના મોળીયામાં બહેકે છે બહુ ફુલ;
જેના કોદાળીના ઘાથી ધરતી ધ્રુજતીરે.

સીદ્ધરાજ—જોને કામ કરતાં એ ન્યાળે તારા ભણીરે,
એના મનમાં તારો પુરો નહી વિશ્વાસ;
તારી બુઝ ન જાણે જસમા એ તારો ધણીરે;

જસમા—રાજા સાચાને ભય લેશ નથી સંસારમાંરે,
મારા પતિને મારો સંપૂર્ણ વિશ્વાસ,
હું તો અન્ય જનોને ભાઇ ગણી રહું ભારમાંરે.

સીદ્ધરાજ—જસમા રાણાને રાજાને હું તાબે કરૂંરે;
મોટા મહારથી પણ ન આપે સામો બોલ,
તારા આગળ હું નવ અમલ ચલાવા આદરૂંરે;

જસમા—રાજા કાયા ને માયા પર બળ નૃપનું વસ્યુંરે
પ્રભુએ જીવ ધર્યો છે જુદો કાયા માંય;
બારે ભુપ તણું પણ તે પર ન ચાલે કશુંરે.

સીદ્ધરાજ—જસમા દ્રઢતા તારી દેખી વિસ્મય થાય છે રે,
આવાં દંપતિને પણ આખર હોય વિયોગ;
મિથ્યા આ જગના સુખ માટે મન મુંઝાય છે રે;

જસમા—રાજા કોઈ ન જાણે કાલે મારૂં શું થશેરે,
એવી અલ્પ જીંદગી માણે સૌ લોક;
રૂડી રહેણી—એ—સુખ પરલોકે પુરણ આપશેરે.
એવું કહીને જસમા ટોપલી લઈ પાછી ફરીરે,
રાયે લીધો વળતી પાટણ કેરો પંથ;
થઈ છે જસમાના પતિવ્રતની જેને ખાતરી રે.

—: મેંદીની ગરબી :—

મેંદી તે વાવી માળવે,
એનો રંગ ગયો ગુજરાતરે.
મેંદી રંગ લાગ્યો રે—
નાનો દીયેરીયો લાડકોને,
કાંઇ લાવ્યો મેંદીનો છોડરે,—
મેંદી રંગ લાગ્યો રે.
વાટી ઘુંટીને ભર્યા વાડકા,
ભાભી રંગો તમારા હાથરે,
મેંદી રંગ લાગ્યો રે.
હાથ રંગીને દીયેર શુંરે કરૂં.
એનો જોનારો પરદેશરે—
મેંદી રંગ લાગ્યો રે.
લાખ ટકા આલું રોકડા,
કોઇ જાએ જો દરીઆ પારરે—
મેંદી રંગ લાગ્યો રે.
શોકયના સાયબાને જઇ એ ટલું કહેજો, તારી બ્હેની પરણે ઘેર આવરે- મેંદી.
બ્હેની પરણે તો ભલે પરણે, એની ઝાઝા દી રોકજો જાનરે—મેંદી

શોકયનાં સાયબાને જઇ એટલું કહેજોરે, મારો વીરો પરણે ઘેર આવરે—મેંદી.
વીરો પરણે તો ભલે પરણે એની જાડેરી જોડજો જાનરે—મેંદી.
શોકયના સાયબાને જઈ એટલું કહેજો, તારી માડી મરે ઘેર આવરે.—મેંદી.
માડી મરે તો ભલે મરે. એને બાળજો ઓરડી હેઠરે.—મેંદી.
શોકયના સાયબાને જઇ એટલું કહેજો તારી માનીતીની ઉડી આંખરે.—મેંદી.
ચાલો સીપાઇઓ ચાલો ભાઇ બંધીઓ, હવે હળકે બાંધો હથીઆરરે.—
મેંદી રંગ લાગ્યો રે.

સગાળશાહ શેઠનો—ગરબો—(ભક્તિ મહિમા).

સગાળશાહ વણીક મોટા શેઠ, તેને હરિના ઉપર હેત.
સાધુ નિત્ય જમાડે એક, પછી ભોજન કરે—
તેની ચંગાવતી નારી, સ્વામિને જાણે દેવ મોરારી
એ તો ભક્તિ કરે છે સારી ખરા મન થકી—
એ તો બેઠાં આકીન લઇ, ત્યારે પ્રભુને ચિંતા થઇ
એનું સત્ય મુકાવું જઇ, જોઇએ શુંરે કરે—

—સાખી—

"શ્રીહરિએ કૌતક કર્યું સાધુના જડીયો એક,"
"સઘળું નગર ખોળી વળ્યા, શેઠાણીને શેઠ,"
મનમાં છેક થયા નિરાશ, એને ઉપવાસ થયા છે સાત
લજ્જા રાખો દીનાનાથ એમ સ્તુતિ કરે—
રૂપ અતિતનું લઈ એનું પારખું જોવા આવ્યા.
એને ભુવનમાં પધરાવ્યા એનું ભાગ્ય ફર્યું—
સાધુને શરીરે રક્ત વહે છે, તેને શીતળ વાયુ કરે છે.

એનું ચરણામૃત લે છે, કહે મારૂં કારજ સર્યું–
રસોઇ બનાવી શુદ્ધ પાક, પીરસ્યા પુરીને દુધપાક
રખે કરતા આડો આંક; મારા સંત જમો–
—સાખી—
"અતિત કહે અમે એ જમતા નથી,અમે અઘોરી સાધુજન,"
"માંશ મટોડી ખાઈને રહીયે, ન ખાઇએં તમારૂં અન્ન,
રે વાણીડા તારાં આકીને તું તરશે, તારાં વૃત નિયમો ફળશે
તને ભાવે ભગવંત મળશે, રે–ભક્ત જશાજ તારો વધશે–
માટેકરીલેનેઉપકાર,તુંતોરીઝવને દેવમોરાર તારૂંઆકીનફળે–
–કે માંસ છાનામાના લાવ્યા, એના મર્મ કોયે ન જાણ્યા.
તેના પાક બનાવ્યા સારા,–હવે મારા સંત જમો–
તારે અતિત બોલ્યા વાણ, તમે નરનારી ધરજો કાન.
આ પર માટીનો નહી અહાર અમને–
તારા ચેલૈયાને ખાંડ, ધરી અંગ ઉમંગ
સજી શોળે શણુગાર, ધરી આનંદ અપાર, સંતાન છુંદો–
—સાખી—
"બીજું રૂપ શ્રી હરીએ ધર્યું, નીશાળે ભણુતો નાનો બાળ"
"તેને જઈ ચેતાવીયો, તારા મા બાપ આણે તુજ કાળ"
કહી વિસ્તારી તેને વાત, તું તો ચેલૈયા અહિથી ભાગ–
ચેલૈયો મનમાં વિચારી ઉઠયો, માથે ખડીયો પાટી લીધો
પોતાને ઘેરજ આવ્યો સિધો, મળ્યો માત–પીતાને–
મુખથી હશીને પુત્ર કહે છે. પીતા પાળો તમારૂં વચન–

મારી કાયાને ધનધન, કે-એને સંત જમે-
રે પીતાએ હાથમાં લીધી પાળી, નાંખ્યો ચેલૈયાને મારી
તેની રસોઇ નિપજાવી સારી, હવે મારા સંત જમો-

—સાખી—

અતિત કહે આ તો થયું અતેરૂં-હવે તું વાંઝીયો કહેવાય,
વાંઝીયાનું અન્ન જો ખાઇએ, તો હમારા જપ તપ નિષ્ફળ જાય.
રે મનમાં પસ્તાયા શેઠાણીને શેઠ, નહિ એકે કામ સર્યું
કહે ચંગાવતી જોડી હાથ, મારા પેટમાં ગર્ભ છે મહારાજ
કરો ખાત્રી સાધુરાજ, પછી મારા સંત જમો-
એવું કહી છરી લીધી હાથ, જોઇ રહ્યા દીનાનાથ-
પેટ ચીરવા ઉપાડયો હાથ, કે-ઝડપી હાથ ગ્રહયો,
ધન્ય ધન્ય શેઠાણીને શેઠ, છે ધન્ય ધન્ય તમારી ટેક.
ભક્તી તમ તણી સૌથી હેઠ, એમ સંત કહે.
સંતની જગ્યે પ્રગટયા ભગવાન રૂપરૂપનાં નિધાન, મોરમુગટ ધરી-
શેઠ શેઠાણીને કહે છે મોરારી-ધન્ય ધન્ય ભકત નર નારી,
માંગો માંગો વરદાન,—હું પ્રસન્ન તમ પર ભગવાન-
તમ પુત્ર સજીવન બ્હાર રમે-
કહે શેઠ. તમ ચરણે ભકિત મારી-પ્રભુ બીજી ઇચ્છા ન ધારી
નિત્ય દર્શણ દેજો મોરારી કહી ચર્ણે નમે.

મુળદાસકૃત. —:રાગ ગરબી:—.

કયમ કરી ભરીએ આછા નીરરે. જુમના આરે,
કાંઠડે ઉભા ગીરધરલાલરે, ગોપીના વહાલા—ટેક.

સોના રૂપાનો મારો ઘાટ ઘડુલો વાહલા,
ઉઢણીએ રત્ન જડાવરે, ગોપીના વાહલા.
એકવાર જમના પાણીરે ગયાંતાં વાહલા,
સાથે સહીયરોની હારરે, ગોપીના વાહલા
સાસુ ધુતારી મારી નણુદી ઠગારી વાહલા,
નાનો દીયરીયો દેશે ગાળરે, ગોપીના વાહાલા,
એક એક મોતી મારૂં લાખ સવાયું વાહલા.
પરોવ્યું છે તે સોના કેરે તારરે, ગોપીના વાહલા,
વળગા જુમી તમે ન કરોને સ્વામી,
મારો તુટશે નવસર હારરે ગોપીના વાહલા.
તાંણો માં તાંણો મારો હાર તુટે વાહલા,
મોતીડાં વેરાયાં માણેક ચોકરે ગોપીના વાહલા.
માથે મટુકી હું તો વન વન ફરતી વાહલા,
દેખે મારા મહીઅરીઆનાં લોકરે ગોપીના વાહલા.
મુળદાસ કહે પ્રભુ મોહન મળીયા વાહલા.
પુર્યાં મારા મનડાના કોડરે ગોપીના વાહલા,

નરસૈમહેતા કૃત -પ્રભાત--:રાગ ગરબી:—

જાગોરે જસોદાના જીવણ વહાણુલાં વાયા,
તમારે ઓશીકે મારાં ચીર ચંપાયા—જાગોરે.
પાંશુરે મરડો તો વા'લા ચીર લેઉંરે તાણી,
સરખી સમાણી સઇયરો સાથે, જાવું છે પાણી—જાગોરે.

પંખીડા બોલેરે વહાલા, રજની રહી થોડી,
સેજલડીથી ઉઠો વહાલા, આળશડાં મોડી—જાગોરે.
સાદડી પાડું તો વાહલા, લોકડીઆ જાગે,
અંગુઠો મરડુ તો પગના ઘુઘરા ગાજે—જાગોરે.
સાસુડી જાગેરે, વેરણ નણદી જાગે.
ઓ પેલી પાડોશણને ઘેર વલોણું વાગે—જાગોરે.
જેને જેવો ભાવ હોય તેને, તેવું થાયરે;
નરસઇઆના સ્વામી વીના રખે વહાણલુ વાએ—જાગોરે.

અધ્વર્યુ કૃત પંદર તીથી-લો. મા. તીલકનો-ગરબો--

પડવે, શું શુરવીર સિંહ સિધાવ્યારે,
ઓ કેશરી હિંદકુમાર શું તલસાવ્યારે.
બીજે, બળાપો થાય થયા શું વિયોગીરે,
અદ્રશ્ય થયા શું આપ ભારતના ભોગીરે.
ત્રીજે, તિલક વીર હિંદનો હીરોરે,
ગુમાવ્યો નર ને નાર મળે ક્યાં વીરોરે.
ચોથે, તે ચતુરાઇ તરીતી ઝાઝીરે,
જગાવીઓ ભારતદેશ રહ્યોઆખોગાજીરે,
પાંચમે પ્રાક્રમ તમારૂં સાલેરે,
હિણભાગી કીધો દેશ કોને હવાલેરે.
છઠ્ઠે, છેતરી છેહ અમને દીધોરે
સ્વરાજ્યની આપી આશ માર્ગ લીધોરે.
સાતમનું, તે સત્ય શસ્ત્ર કીધુંરે,
દીગ વિજય કરવા કાજ બીડું લીધુંરે

આઠમે, તો આશ મોટી રાખીરે,
યાહોમ કરી સર્વસ્વ પ્રેમ રસ ચાખીરે.
નોમે, તો નર–રત્ન નમેરા કીધારે,
દુઃખ વેઠયાં દેશને કાજ ગયા કયાં સીધારે.
દશમે, દાવાગ્નિ ઉર સળગ્યોરે,
વાદળ રૂપી એ યમ વેરી વળગ્યોરે.
એકાદશી, જે વ્રત છે ફળ હારીરે,
વ્રત કરવા કિયે દેશ ગયા ગુણશાળીરે.
બારસે, બેડી ધરી દેશ માટેરે,
ખટ વર્ષ રહ્યા શું કેદ સત્યને સાટેરે.
તેરસે, ત્રણ વાર જેલ મહેલ શોભાવીરે,
પળાવવા તનના ટેક ગયા સૌ હારીરે.
ચૌદશે ચિંતવન તમારૂં કરીયેરે,
દીન–રજનીને ક્ષણ ક્ષણ, ધ્યાન તો ધરીયેરે.
પુનમે, તુજ પ્રેમ હૃદયમાં રાચેરે,
લોકમાન્ય દો કંઇ આદેશ—હૃદય એ યાચેરે.

શ્રી રણછોડજીની પંદર તીથીઓ—:રાગ ગરબી:—

સખી પડવે પુરણ બ્રહ્મ, જે કોઈ જાણેરે,
રૂડા રણછોડજીનો ધર્મ વેદ વખાણેરે,
સખી બીજે, બોડાણોજી બોલ બોલ્યા એવારે,
રાખશો તો રહેશે તોલ, ઉપજે એવારે.

સખી ત્રીજે, તે તુલસીના વન પ્રભુજીને પ્યારાંરે,
હાથમાં વાવે હરિના જન, શોભે સારારે.
સખી ચોથે, ચાલ્યા જાય, વસમી વાટેરે;
રૂદીયામાં રણછોડરાય, મળવા માટેરે.
સખી પાંચમે, પળીયા પંથ, તડકા તનમારે;
સેવા કરે હરિના જન; મોહ્યા મનમારે.
સખી છઠ્ઠે, છાપા અંગ, ધણિનાં ધરીયાંરે;
રાખે રૂદિયા સાથે રંગ, હવે મન હરીયાંરે.
સખી સાતમે, સુંદર શ્યામ, મોહન મળીયાંરે;
હું તો આવીશ તમારે ગામ, ફેરા ફળીયાંરે.
સખી આઠમે, જોડી વહેલ, બળવંત બેઠારે,
પુરવ દેશમાં કરી મહેર પંથમાં પેઠારે,
સખી નોમે, નમવા જાય, આણી ટેકરે;
સેવક સુતા સાંગીમાંય, હરી રથ હાંકેરે.
સખી દશમે, આવ્યા ડાકોર, હરજી રસીયારે,
તે ઠેકાણે ઠાકોર, વ્હાલો મારો વસીયારે.
સખી એકાદશી, ના દન, ગુગળી ઘેરયારે;
મધરાતે આવ્યા મહારાજ, હેરણ હેરયાંરે.
સખી બારસે, બાંધ્યા છે બંધ સેવકને છાનારે,
સોનુ તો સવા વાલ પુંજીમાં પામ્યારે.
સખી તેરસે, ગુગળી ઘેર, પાછા ફરીઆરે,
મધરાતે આવ્યા મહારાજ, કારજ સરીયારે.

સખી ચઉદશે ચરણામૃત પ્રેમે પીધારે,
હરી કહણ નંદનાલાલ સંદેશા ન કીધારે.
સખી પુનેમે, પુજા થાય, શોભા સારીરે,
દરસન કરવાને જાય, નરરે નારીરે.
સખી પંદર તથો સાતવાર, જે કોઇ ગાશેરે,
તેને મળશે દ્વારકાનો નાથ વૈકુંઠ વાશેરે.

—:રાગ ગરબી:—(શંકર વર.)

આજ મારે ઘેર સોહેળોરે, શંકરઆવ્યા બાર;
ઉમીયાએતપ માંડીયું વરૂં શિવશંકરભરથાર.
શંકર વર સજ કરો—(ટેક)
ઉમીયા ઉભાં તપ કરેરે,
જોવા આવ્યા ઇશ,
મહા વનમાં તપ માંડીયાં, તેને વહી ગયા જુગરે પચીસ—શં.

મેં તમને વર આપીયોરે. ઉમીયા જાઓની ઘેર,
માતાને મંદીર વસો, મારે કરવી છે કંઇએક પેર—શં.
ઉમીયા ઉઠીને આવીયારે, માને લાગ્યાં પાય;
માતા મેં વર વરયો, જેને ચૌદ ભુવન મુખમાંહ્ય—શં.

માતા મુખથી બોલીયારે, સાંભળ ગવરી વાત;
ભીખારીને શું વરયાં, એની કોઇ નથી જાણતું જાત—શં.
ઘરડો જોઇ લાજ્યાં નહીરે,—બોલ્યાં મુખથી વાણ;
બીજો વર હું નહીં વરૂં, શિવશંકર પાખે જાણ.—શં.

વૃદ્ધ વૃષભે ચડી આવીયોરે, જોગી સરખું રૂપ;
એ વરને તું શું વરે, બીજા છેરે ભૂતળમાં ભુપ.-શં.
વાઘાંબર શિવ હોડણેરે, મસ્તકે બ્રહ્મ કપાળ;
નાગ હાર હારાવળી શિવ, કંઠે સોહયે રૂંઢમાંળ.-શં.
જટાજુટ ભસ્મે ભરયોરે, અંગે વીટયા નાગ;
માતા મનમાં લાજીયાં, એને નથીરે દીધાનો લાગ.-શં.
માતા મુરછાંગત હવાંરે, પડીયાં ધરણી હેઠ;
ઉમયાએ મંન વીમાસીયું, મારે કરવી તે કંઈ એક પેર.-શં.
ઉમયા કહે સુણો નાથજીરે, માતા થઈ છે મૂઢ;
તુજને કો જાણે નહીં તારૂં આદ્ય અંતર તે ગૂઢ.-શં.
ઉમયા કહે સુણો નાથજીરે, કરોની રૂપ પ્રકાશ;
પુરમાં જોવા સહુ મળ્યાં, તારી થાયરે જગમાં હાંસ.-શં.
વચને રૂપ પ્રકાસીયુંરે, સુરજ કોટિ પ્રકાશ;
સોળ કળા શશી જગમગે, ગંગ મસ્તકે લીધો વાસ.-શં.
શંકર નામે સાંભળ્યો રે, વસે તે વાસ કૈલાસ;
કાને કુંડલ ઝળહળે, ઉર કૌસ્તુભ મણિનો હાર.-શં.
મેં તુને જાણ્યો સદારે, ઓળખીયો એણીવાર;
વચને વિશ્વંભર થયા, જોઈ હસવાને લાગી નાર-શં.
શંકર સજ થઇ આવીયારે, ઉભા તોરણ બાર;
માતા મનમાં હરખીયાં, હવે છે રે દીધાનો લાગ.-શં.
પોંખી લીધા પદમનીરે, પીઠી નાંખી ચાર;
નાક સાહી વર નરખીયારે, જીરે બેસણુ સુનાનાં પાટ.-શં.

કન્યાએ કાંકણુ પેહેરીયારે, પડી પાનેતરે ગાંઠ;
અંતર પટ આડે ધરયા જીરે, હોઈ રે તંબોળે છાંટ-શં.
ઉમયા શંકર પરણીયારે, પોતા મનમાં કોડ;
કૃષ્ણાબાઇ ચરણે નમે, મળી સરખેને સરખી જોડ.-શં.
"નાગર સ્ત્રીઓમાં ગવાતા ગીત"માંથી.

નરસીંહમહેતા કૃત.-સુભદ્રાજીનું મોશાળું-રાગ ગરબી

હસ્તિનાપુર થકી પત્રજ આવ્યું, વાસુદેવે તે પોતે વંચાવ્યું,
માતા દેવકી કહે મારે જાવું, જીવણજીને મોકલોરે મોસાળું;
સુંદીર વરને મોકલોરે મોસાળું-૧
બળભદ્ર બંધવનીરે જોડ, તમે તેડી ચાલો રણછોડ,
જેમ પોહોંચે બેનજીના કોડ—જીવણજી૦ સુંદીર૦-૨
તેડી ચાલો ઓધવ-અક્રુર, સાથે જાદવ સઘળારે શુર,
નથી હસ્તિનાપુર કાંઇ દુર.—જીવણજી૦ સુંદીર૦-૩
ઉગ્રસેન એણીપેર બોલે, નહિ ધર્મ તણે કોઇ તોલે,
જાવું સગાં સંબંધીને બોલે.—જીવણજી૦ સુંદીર૦-૪
પાંચ પાંડવ દાસ તમારા, એ તો વહાલા સગારે અમારા,
તમે જાઓને જુગના અધારા.—જીવણજી૦ સુંદીર૦-૫
શ્રી કૃષ્ણ કહે મારે જાવું, જઇ સગાં-સમો તારે થાવું,
પાંડવો ઘેર પગરણ આવ્યું.—જીવણજી૦ સુંદીર૦-૬
રાય સાંડયા તે યજ્ઞની રીતે, પુરૂષોતમ સાંડયારે પ્રીતે,
હરી લઇ ચાલ્યા નવનીધે.—જીવણજી૦ સુંદીર૦-૭

વિવિધ વસ્ત્ર લીધાં અતિ સાર, ચીર ચુંદડી મુક્તાફળ હાર,
બીજા સાથે લીધા શણગાર.—જીવણજી૦ સુંદીર૦–૮
સોળ સહસ્ત્ર એકસો નેરે આઠ, મળીઆ ઠકરાણીના ઠાઠ,
સુભદ્રાજી જુએ છે વાટ—જીવણજી૦ સુંદીર૦–૯
સત્યભામા ને જાંબુરેવંતી, રાણી રૂક્ષ્મણીને રેવંતી,
સાથે લક્ષ્મીજીનેરે રતી.—જીવણજી૦ સુંદીર૦–૧૦
સાથે સુભટ મળ્યા છેરે જોડે, છપ્પનકોટી જાદવ ચડયા ઘોડે,
વાગે ઢોલ દુદંભીની જોડે.—જીવણજી૦ સુંદીર૦–૧૧
રથ રેવંત ઝાકઝમાળ ઘોરી કોટે છે ઘુઘરમાળ,
આવી પહોંચ્યા છે દીન દયાળ
જીવણજી આવીયારે મોસાળે, સુંદરવર આવ્યારે મોસાળે.–૧૨
આવી પહોંચ્યા છે અંતરજામી, ત્યાંતો ધર્મ રહ્યા શીશનામી,
..........................મળ્યા મહેતા નરસૈયાના સ્વામી.
જીવણજી આવ્યારે મોસાળે, સુંદરવર આવ્યારે મોસાળે.–૧૩

સુભદ્રાજીનું મોસાળું—રાગ ગરબી—

મોહનજીએ મોકલ્યુંરે મોસાળુ, જીવણજીએ મોકલ્યુંરે મોસાળુ;
મારું મોસાળું મલપતુ આવે, મેઘાડંબરની પેઠે ગાજે,
મોહનજી૦–જીવણજી૦
મારૂં મોસાળુ, આવ્યુંરે શેરી, મેંતો કુલડાં નાંખ્યાં છે વેરી,
મોહનજી૦–જીવણજી૦
મારૂં મોસાળું આવ્યુંરે પોળે, મેંતો નાળીએર વધેર્યાં છે જોડે,
મોહનજી૦–જીવણજી૦

માંરૂં મોસાળું આવ્યું છે ખડકી, મારી હુઝણી ઝોટો ભડકી,
મોહનજી૦-જીવણજી૦

મારાં આવ્યાં છે ભાઇભોજાઈ,મેં તો ધખકે શું સેવ ઓસાવી;
જીવણજી૦-જીવણજી૦

મેં તો ખોબલે ખાંડ પીરસાવી, મારી નાની નણંદ રીસાવી;
મોહનજી૦-જીવણજી૦

નણુદી આવડો ન કરીએ હાંડો, નહી દેખાડું પોળકે પાડો;
મોહનજી૦-જીવણજી૦

નણુદી આવડો ન કરીએ ટેક, નહી દેખાડું રૂપૈઓ એક;
મોહનજી૦-જીવણજી૦

નણુદી આવડુ ન કરીએ ઝાઝું, મારા વીરા વડે હું તો ગાજું
મોહનજી૦-જીવણજી૦

લગ્ન ગીતાવળી:—:પ્રભાત:—:રાગ:—ગરબો:—

સુરજ ઉગ્યારે કેવડીઆની ફણુસે કે વહાણેલાં ભલે વાયાંરે,
સુતા જાગોરે વાસુદેવના નંદ કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
તમ જાગેરે જાગે સહુ દેવ કે વાહાણેલે ભલે વાયાંરે.
લેજો લેજોરે પીતળના લોટા કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
દાતણ કરજોરે તુળસીને કયારે કે વહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
મુખ ધોજોરે ગંગાજળ પાણી કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
મુખ લુછજોરે પામરીઆને છેડે કે વાહાણેલાં ભલે વાયારે,
નામ લેજોરે શ્રી રામના નામ કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
સુરજ ઉગ્યોરે કેવડીઆની ફણુસે કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે,

સુતા જાગોરે ફલાણીના કંથ કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
તમ જાગોરે જાગે સહુ લોક કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે,
લેજો લેજોરે સંડાસના લોટા કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
દાતણ કરજોરે ઉકરડાની ટોચે કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે,
મુખ ધોજોરે ખાળકુંડીના પાણી કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.
મુખ લોહજો રે મસોતાને છેડે કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે,
નામ લેજોરે તમારા બાપના નામ કે વાહાણેલાં ભલે વાયાંરે.

—ઃકુંવરી ગીતઃ—

જીરે પ્રભાતે રાધાની માડી જાગી,
તેના મનમાં તે ચટપટી લાગી—કુંવરીએ શું કર્યું.
તેં તો દુખના ડુંગર રેલ્યા, તેં કુળના મારગ મહેલ્યા.—કુંવરી૦
તેં તો કુળમાં લગાડી ખામી, ત્હને કોણ મળ્યો છે સ્વામી.—કુંવરી૦
તું તો મીઠી ને તને કોણે દીઠી, ત્હને કોણે ચઢાવી પીઠી.—કુંવરી૦
તેં તો કઈ નગરીમાં દંત વહેર્યો, તેં ચુડો કોનો પહેર્યો.—કુંવરી૦
તેં તો ક્યાંરે માંડવડા રોપ્યા, તારા વરને કોણે પોંહાંકયાં—કુંવરી૦
ત્યાં તો કયા દેવતા આવ્યા,
ત્હને વેદ કોણે ભણાવ્યા.—કુંવરી૦
તને કોણે ઓરાઢી વરણી,
તુ તો કોની સાથે પરણી.—કુંવરી૦
ત્યાં કોણે કર્યું સૌ તૈયાર,
તને કોણે જમાડયો કંસાર.—કુંવરી૦

તેં તો જીવતાં શીશ મ્હારાં વહેર્યાં,
પાનેતર કોનાં તેં પહેર્યાં.—કુંવરી૦
તેં તો જીવતાં શીશ મ્હારાં સાંધ્યાં,
તેં તો મીંઢળ કોનાં બાંધ્યાં.—કુંવરી૦
તને કોણે આ મતિ આલી,
વરમાળા તે કોની આ ઘાલી.—કુંવરી૦
ત્યાં તે કોણે કહ્યાં ને કોણે સાંભળ્યાં,
તારી કોણે ઉરાડી વાત.—કુંવરી૦

જીરે પ્રભાતે રાધિકા રાણી જાગીરે,
તે તો માતાને કહેવા લાગીરે.—માતા મેં સારૂં કર્યું.
મેં તો દુઃખના ડુંગર નથી રેલ્યા,
મેં કુળના મારગ નથી મેલ્યારે.—માતા૦
મેં તો કુળમાં લગાડી નથી ખામી,
મને મળ્યો છે રાજ્યનો સ્વામી—માતા૦
હું તો મીઠી ને મને જશોદાએ દીઠી,
મ્હને સૈયરે ચઢાવી પીઠી—માતા૦
મેં તો મથુરા નગરે દંત વેર્યાં,
મેં તો ચુડલા અવિચળ પહેર્યાં—માતા૦
મારા વનમાં માંડવડા રોપાયા,
મારા વરને ઊમયાએ પહોંકયા.—માતા૦
ત્યાં તો ત્રીસ કરોડ દેવ આવ્યા,
મને તેણે વેદ ભણાવ્યા.—માતા૦

મને ગોપીએ ઓરાડી વરણી, હું તો શ્રીકૃષ્ણ સાથેરે પરણી.–
મારી સૈયરે સામગ્રી કરી તૈયાર, મ્હને કૃષ્ણે જમાડયો કંસાર.–
મેં તો જીવતાં શીશ મ્હારાં વહેર્યાં, પાનેતર પ્રભુનાં પહેર્યાં.–
મેં તો જીવતાં શીશ નથી સાધ્યાં, મોહનનાં મીંઢળ બાંધ્યાં.–માતા૦
મ્હને સદભાગ્યે સુમતિ આલી, વરમાળ મે વિઠ્ઠલની ઘાલી.–માતા૦
ત્યાં તો ચંદ્રે કહયાં ને શુણ્યાં સુરજે, મારી વાત ઉરાડી પવને–માતા૦

તુળસી વિવાહ —:રાગ–ગરબોઃ—

હમારાં તુળસીને મહાદેવનાં માંગાં
મહાદેવના માગાં દાદા પાછાંરે વાળો,
એક જટા ને જળધારી,
હો રામ તુળસીને હરહર બ્રહ્મા.––તુળસી બાળ કુંવારા.
હમારાં તુળસીને બ્રહ્માનાં માંગાં,
બ્રહ્મા તો સૃષ્ટી નીપજાવે.––હો રામ તુળસી.
હમારાંરે તુળસીને ગણપતીનાં માંગા,
ગણપતીના માંગા દાદા પાછારે વાળો,
ફુંડ મોટી ને શુંઢ લાંબી,—હો રામ તુળસી૦
હમારાંરે તુળસીને ચંદ્રમાનાં માગાં.
ચંદ્રમાના માંગા દાદા પાછાંરે વાળો,
કોર ખાંડી ને પાપણ મોટી.—હો રામ તુળસી૦
હમારાંરે તુળસીને સૂર્યનાં માગાં,
સૂર્યના માંગા દાદા પાછાંરે વાળો,
સુર્ય આકરો ને તાપ બહુ પડે.—હો રામ તુળસી૦

હમારાંરે તુળસીને દરીઆનાં માંગા,
દરીઆના માંગા દાદા પાછાંરે વાળો;
દરીઓ તો ચોપાસ ભરીઓ.—હો રામ તુળસી૰
હમારાંરે તુળસીને હરમાનનાં માગાં,
હરમાનના માગાં દાદા પાછાંરે વાળો,
તેલ ચઢે ને ચીર ચીગટાય,—હો રામ તુળસી૰
હમારાંરે તુળસીને કૃષ્ણના માગાં,
કૃષ્ણના માગાં દાદા માથે ચઢાવો.
એક ઠાકોર ને બીજી ઠકરાઈ—હો રામ તુળસી હસવારે લાગ્યાં

ચંદ્રાવળીની ગરબી:—

માથે મટુકીને મહીડાંની ગોળી, મહીરે વેચે ચંદ્રાવળીરે,
વેચંતી સાચંતી નગરમાં પેઠી, કાનુડો છેલડો સાંહી રહ્યોરે.
મેલોમેલો કાનજી જવા દો જાદવજી. અમઘેર સસરો રીસાળવોરે,
તમારાસસરાને બીજી વહુઆરૂ આણી આલુ, તમથી ઘુંઘટ તાણે અદકેરોરે–માથે
વેચંતી સાચંતી નગરમાં પેઠી, કાનુડો છેલડો સાહી રહયોરે.
મેલોમેલો કાનજી જવાદો જાદવજી, અમ ઘેર સાસુ રીસાળવારે,
તમારા સાસુને બીજી વહુઆરૂ આણી આલુ તુમથી પાયે પડે અડકેરાંરે–માથે
વેચંતી સાચંતી નગરમાં પેઠી, કાનુડો છેડલો સાહી રહયોરે,
મેલોમેલો કાનજી જવા દો જાદવજી, અમ ઘેર જેઠ રીસાળવારે.
તમારા જેઠને બીજી ભાભી આણી આપુ, તમથી માન આપે અડકેરાંરે–માથે
વેચંતી સાચંતી નગરમાં પેઠી, કાનુડો છેડલો સાહી રહયોરે,
મેલોમેલો કાનજી જવા દો જાદવજી, અમ ઘેર દીયર રીસાળવારે.
તમારા દીયરનેરે બીજી ભોજાઈ આણી આલુ, તમથી હોરી ખેલે અદકેરાંરે,–માથે

વેચંતી સાચંતી નગરમાં પેઠી. કાનુડો છેડલો સાહી રહયોરે,
મેલોમેલો કાનજી જવા દો જાદવજી, અમઘેર નણદી રીસાળવારે.
તમારી નણદીને બીજી ભોજાઇ આણી આલુ, તમથી માથા ગુંથેઅદેકેરાંરે-માથે
કડવે વચને ગોપીયો એમ બોલે-મેલોવેલો મારો પાલવ નીરલજરે,
દુરજન દેખે તમે નહી લાજો. છાતી તડુકે માહરીરે-માથે.
તોય ન સમજે છોગાળા છબીલા, પાલવ સાહી ઉભો રહયોરે,
ચીર ફાડી ચંદ્રાવળી નાઠી, કાનુડો હાથ ઘસી રહયોરે.-માથે.

છાની વાતો. —:રાગ ગરબી:—

પૂછશો મા કોઇ પૂછશો મા હૈયાની વાતડી પૂછશો મા,
દીલના દરિયાવ માંહિ કાંઇ કાંઈ મોતી—
ગોતી ગોતીને તેને ચૂંટશો મા, હૈયાની વાતડી પૂછશો મા.
ટહુકે છે કે કોકીલા પુકારેછે પપૈયા—
કારણોના કામીને મુંઝશોમા, મારા હૈયાની વાતડી પૂછશોમા.
આંસુના નીરનાકો આશાના અક્ષરો—
આછા આછા હોય લુછશો મા, મારા હૈયાની વાતડીપૂછશોમા.
જગના જોદ્ધાઓ આટલું સુણીજજો—
પ્રારબ્ધના પૂર સામેઝુઝશોમા, મારા હૈયાની વાતડી પૂછશોમા.

મહાકાળીનો ગરબો:—

મા પાવા તે ગઢ થકી ઉતર્યાં, મહાકાળીરે.
માએ વસાવ્યું ચાંપાનેર પાવાવાળીરે.
ચાંપા તે નેરનાં ચાર ચોટાં, માહાકાળીરે.
માએ સોળ સજ્યા શણગાર, પાવાવાળીરે.

માને પાયે તે સાંકળા શોભતાં, માહાકાળીરે.
માને ઘુંગરે લીધોરે વાદ, પાવાવાળીરે.
માને કાંબીને કલ્લાં શોભતાં માહાકાળીરે.
માના કંદોરાએ લીધો વાદ, પાવાવાળીરે.
માને બાંહયે બાજુબંધ બેરખાં, માહાકાળીરે.
માની પહોંચી રત્ન જડાવ, પાવાવાળીરે.
માની આંગળીએ વેઢ વીંટી શોભતાં માહાકાળીરે.
માને ઉપલે વાંકે લીધોરે વાદ પાવાવાળીરે.
માને નાકે નખવેસર શોભતી, માહાકાળીરે.
માની ટીલડીએ લીધોરે વાદ, પાવાવાળીરે.
માને કંઠે તે માળા શોભતી, માહાકાળીરે.
માના સતલડાએ લીધોરે વાદ, પાવાવાળીરે.
માને કાને તે બુટટી શોભતી, માહાકાળીરે.
માના દુરકાંટાએ લીધોરે વાદ; પાવાવાળીરે.
માને મસ્તકે ઝુલ ચાંલ્લો શોભતો, માહાકાળીરે.
માના જાળસેરાંએ લીધોરે વાદ, પાવાવાળીરે.
માનો સેંથો ભર્યો સીંદુરનો, મહાકાળીરે.
માનો ચોટલો વસીએલ નાગ, પાવાવાળીરે.
મા ચોસેઠ બ્હેનો તેડાવશું, માહાકાળીરે.
મા સાથે કૌયલ્લ વીર, પાવાવાળીરે.
આ શીખે સુંણેને સાંભળે, માહાકાળીરે.
તેની માજી પુરે આશ પાવાવાળીરે.

વલ્લભ કૃતઃ— —ઃગરબોઃ—

શ્યામ સલુણા કુંવર નંદનારે લોલ;
તેં મને નાંખી ફંદમાંરે લોલ.
શ્યામ સલુણા કુંવર નંદનારે લોલ.
નંદના નંદના નંદનારે લોલ.—શ્યામ સલુણાં

હું તો ઝબકીને જોવા નીસરીરે લોલ.
ઓઢવાનું અમર વીસરીરે લોલ;—શ્યામ સલુણાં

હું તો ગાવડી તે દોહવાને નીસરીરે લોલ.
શેલું લીધુંને તામડી વીસરીરે લોલ.—શ્યામ સલુણાં

હું તો દર્શન કરવાને નિસરીરે લોલ,
સાળુ પહેર્યોને ચોળી વિસરીરે લોલ.—શ્યામ સલુણાં

હું તો જમુંના તે જળ લેવા નીસરીને લોલ,
ગાગેર લીધી ને ઘડો વિસરીરે લોલ.—શ્યામ સલુણાં

જમનાંજીમાં તે જીવણ સાંભર્યારે લોલ.
કંઠે ન ઉતરે કોળીઓરે લોલ.—શ્યામ સલુણાં

વલ્લભના સ્વામી તે શ્રી હરીરે લોલ,
તનમનથી હું તમને વરીરે લોલ.—શ્યામ સલુણાં

શ્યામ સલુણાં કુંવર નંદનારે લોલ,
તેં મને નાંખી છે ફંદમારે લોલ.—શ્યામ સલુણાં

પ્રીતમ કૃત. —:ગરબો:—

ગરજીરે તમને જાણ્યા હો ગીરધારી,
મતલબીઆ છો **મોહન મોરારી**...............ગરજીરે.
મને માયા લાગી છે તમારીરે, મારે મન ઝાઝી છે મોરારી.
વ્હાલેરે મને શા માટે વિસારી...............ગરજીરે.
પ્હેલીરે મને ખબર આવી પડતી, એની સાથે પ્રીત નહિ કરતી.
પ્રભુ મને મુંકી ગયા રડતી...............ગરજીરે.
મેંતો રે જાણ્યું ઉજળું તે દુધ હશે, તેનેરે બ્હાને વાલ્હીમનેછાશે.
રહી તી હું તો તમારે વિશ્વાસે...............ગરજીરે.
જસોદાના કાહાન તમે કાળા, કાળારે આંખો તણાં ચાળા.
તે પર હું તો મોહિછઉં નંદલાલા,...............ગરજીરે.
હવે રે ગરજી ઘણું થયું ગીરધારી, ક્ષમા કરો ચુક થઈ મ્હારી.
થઇને રહી છઉં **દાશી તમારી**,...............ગરજીરે.
પ્રીતમના સ્વામી મને મળીયા, દુઃખો મારાં જનમોનાં તળીયાં.
ગોપીરે સૌ આનંદથી મળીયાં,...............ગરજીરે.

મીરાં કૃત— —:ગરબી:—

હાંરે રસીઆ મુને જાવા દેજે, તારૂં દાણ થાય તે લેજેરે—રસીઆ
હાંરે હુંતો ગોકુળની ગ્રીજનારી, હાંરે હું તો મહી વેચવાને ચાલી.
મારગડે વાત ન કીજેરે...............રસીઆ મુને.
હાંરે હું તો ભીખુ ભાનની છોડી, હાંરે મારે માથે મહિની ગોળી.
હ્યો ખાટાં ગોરસ પીજેરે...............રસીઆ મુને.
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર તન મન ધન અર્પણ કીજેરે
રસીઆ મુને જાવા દીજે. તારૂં દાણ થાય તે લેજેરે.

મુંબઇ સુરતનો ગરબોઃ—

સારૂં સારૂં સુરત શેહેર મુંબાઇ અલબેલી,
માંહી બાલાજીની મેહેર મુંબાઈ અલબેલી.—ટેક

સાત માળની મેઢી ચણાવી માંહી બેઠાં શેઠાણીરે,
ચાકર મેહેતા મજરે આણે, વાણીઆની બઇયર રાણી.—મું.
મુંબઇ રણી સહુ ઠકરાણી, ભરે ન બેડે પાણી,
કાવડીઆ તો પાણી આણે, પીએ પાણી શેઠાણી.—મું.
મુંબઈમાં તો કલ્લાં સાકળાં, ને, કાંઠલીનો નહી પારરે,
મુંબઈ શહેરના શાહુકારોને દેવાળાની શી વાર.—મું.
સુરતની તો સાડીઓ ઉપર કસબી કોરરે,
મુંબાઇ શહેરનાં કાપડીઆને કોઇમાં દેશો ખોડરે.—મું.
મુંબઇ શહેરમાં ઘણી ગાડીઓ બગીઓનો નહિ પારરે,
સાંજ સવાર સૌ ફરવા નીકળે, ગાડી લાડી લઇ બહાર—મું.
મુંબઇની તો મારકીટમાં સુખડીયો વેચાયરે,
તેથી દીવનો હલવો સારો, લેવા મન લલચાયરે.—મું.
મુંબાઇમાં તો સરવે સુખ પણ ત્રણ પાંતીનું દુઃખરે,
ભાડું મોંઘું બળતર મોઘું–બહાર જાવું મુખ્યરે.—મું.
મુંબઇની તો પાનબીડીમાં સોપારીનો કટકોરે,
સાઠ–વરસની ઘરડી ગાડર તોય ન મુકે લટકોરે—મું.
અમદાવાદી હરામજાદી, ખંભાતી ગોઝારીરે,
વડોદરાની વાંકી નારી સુરતની બલીહારીરે,—મું.

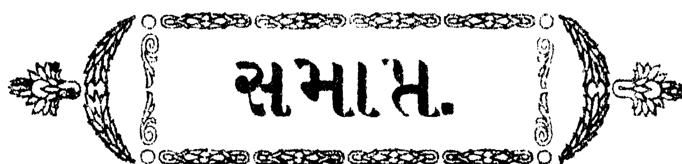
નરસૈમહેતા કૃત.— **—ઃગરબોઃ—**

ગોપીઃ—

જસોદા તારા કાનુડાને સાદ કરીને વારરે.
આવડી ધુમ મચાવે વ્રજમાં, કોઇ નહિ પુછનારરે. જસોદા.
શીકું તોડ્યું ગોરસ ઢોળ્યું ઉઘાડીને દ્વારરે.
માખણ ઢોળી નાંખ્યું જાણુ કરી આ વારરે. જસોદા.
ખાંખાં ખોળા કરતો હીંડે, બીહે નહિ તલભારરે.
મહી મથવાની ગોળી ફોડી, આ શાં કરીએ લાડરે. જસોદા.
વારે વારે કીધુંએ ઘણુંએ, હવે ન રહેશે ભારરે.
નીત ઉઠીને એમ કેમ સહીએ વસી નગર મોઝારરે. જસોદા.

જસોદાઃ—

આડી અવળી વાત તમારી, હું નહિ સાંભળનારરે.
ડાહયો ડમરો લાડકો મ્હારો કદી ન એમ કરનારરે. આડી.
મ્હારો કાનજી ઘરમાં રમતો, કયારે દીઠો બ્હારરે.
દુધ દહીંના માટ ભર્યાં છે બીજે ન ચાખે લગારરે. આડી.
શાને કાજે મળીને આવી, ટોળે વળી દસ બારરે,
નરસૈયાનો સ્વામી સાચો, જુઠી વ્રજની નારરે. આડી.

ભજન કિર્તન અને ભક્તિરસથી ભરપુર

પુસ્તકો.

કાવ્ય દોહન મોટું (ભજન કિર્તનથી ભરપુર)	કીં.	૨—૦—૦
ભજનસાગર	”	૦—૮—૦
ભક્તશિરોમણી	”	૦—૮—૦
પારસમણી ભજન સંગ્રહ	”	૦—૮—૦
ભજભંડાર	”	૦—૮—૦
રૂષીરાજના પદ	”	૦—૮—૦
છોટમકૃત કીર્તનમાળા	”	૦-૧૨-૦
પ્રભાતસંગ્રહ મોટું	”	૦—૬—૦
ભજનમાળા	”	૦—૮—૦
જ્ઞાન ઉપદેશ	”	૦—૪—૦
સંતસમાજ ભજનાવળી મોટી ...	”	૦-૧૨-૦
ચતુર સુંદર ગરબાવળી મોટી. ...	”	૦-૧૨-૦
નરસીંહ મહેતા નોવેલ	”	૦-૧૨-૦
મીરાંબાઈ. નોવેલ...	”	૦-૧૨-૦
સુધન્વા આખ્યાન. (કથા)... ...	”	૦—૮—૦
મચ્છવેધ (કથા)	”	૦—૮—૦
સુરેખા હરણ.	”	૦—૮—૦
અભેમન્યુનો ચકાવો (કથા)... ...	”	૦—૮—૦
ઓખાહરણની કથા	”	૦—૮—૦
એકાદશી (ની કથા) મહાત્મ	”	૦—૮—૦

મળવાનું ઠેકાણું:—

શા. ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

ઠે૦ રાણીતળાવ, મેઈનરોડ—સુરત.

વાંચવા લાયક પ્રખ્યાત થયલી વાર્તાઓ

ગજરામારૂની વાર્તા (અનુમાનીતીનો પુત્ર) ...	૦-૮-૦
સદેવંત સાવળીંગા (આઠ ભવની વાર્તા) ...	૦-૮-૦
સુંદર કામદાર (ચમત્કારીક ઘટના)	૦-૮-૦
બરાસ કસ્તુરી (ભેદી બનાવથી ભરપુર) ...	૦-૮-૦
સ્ત્રી ચરીત્રની વાર્તા (સ્ત્રીઓની કપટલીલા) ...	૦-૮-૦
બોલતો પલંગ (અદભુત વાર્તા)	૦-૮-૦
માનમુસાફરી (સાત પ્રશ્નોની વાર્તા)	૦-૧૨-૦
છેલ જરાર (ઇતીહાસીક વાર્તા)	૦-૬-૦
હોથલ પદ્મમણી (ઇતીહાસીક વાર્તા) ...	૦-૮-૦
બીરબલ બાદશાહ મોટી (હાજર જવાબી વાર્તા)	૦-૧૨-૦
રાજા ભરથરી (સચીત્ર વાર્તા)	૦-૮-૦
મોહીની ઉર્ફે મરીયમ અથવા ડાકુની દીકરી	૦-૧૨-૦
હનુમાનની મુર્તી અથવા ચક્કરદાર ખુન ...	૦-૧૨-૦
ચોકટનો એકકો યાને ૧૩ પાનાની કેટ ...	૦-૮-૦
લાલનો એકકો યાને વિર લુંટારૂં	૦-૮-૦
દાકતર કે દૈત્ય યાને ઝેરી ખુન	૦-૮-૦
ભયંકર મુર્તી અથવા ભેદી ખુન	૦-૮-૦
સરોવરની સુંદરી ભાગ ૧ લો અને ૨ જો ...	૧-૦-૦

મળવાનું ઠેકાણું—

શા. ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

ઠે૦ રાણીતળાવ, મેઇનરોડ—સુરત.

ભજનકિર્તન અને ભક્તિરસના ભરપુર કાવ્યોથી છલોછલ

ઘેરેઘેર ગુજરાતી આલમમાં પંકાયલું

નરસૈંમ્હેતો, મીરાંબાઇ, દયારામ, પ્રેમાનંદ, ભોજા ભગત, ધીરાભગત વીગેરે પ્રાચીન ભકત કવિઓની કાવ્ય પ્રસાદીરૂપ મોટું પુસ્તક

કાવ્ય દોહન

જેમાં પ્રભાતીયાં, ભજન, પદ, ગરબી, લાવણી વીગેરે પ્રખ્યાત ભજનોનો ભંડાર ભરેલો છે.

કીંમત રૂા. ૨–૦–૦ બે રૂપીયા. પોસ્ટેજ વધુ.

સંત સમાજ ભજનાવળી

કાઠીયાવાડી ભકતોનાં અની ઉત્તમ-દુર્લભ ભજન કિર્તનનું વખાણાયલું પુસ્તક.

જેમાં લાખાલોયણ, સતી તોરલ વીગેરે વીગેરે પ્રખ્યાત ભકતોનાં મશહુર ભજનો ભરેલાં છે.

મોટી દળદાર બુક **કીમત-બાર આના.** પો જુદું.

મળવાનું ઠેકાણું—

શા. ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

ઠે૦ રાણીતળાવ, મેઇનરોડ—સુરત.

